UN COPAC DE SUNETE

Poezie română contemporană

UN ÁRBOL DE SONIDOS

Poesía rumana contemporánea

Ediţie bilingvă româno-spaniolă
Edición bilingüe rumano-española

EIKON

UN COPAC DE SUNETE

UN ÁRBOL DE SONIDOS

Proiect editorial al
BIBLIOTECII JUDEȚENE BISTRIȚA-NĂSĂUD
Director: Olimpia Pop

Proyecto editorial de la
BIBLIOTECA PROVINCIAL DE BISTRIȚA-NĂSĂUD
Directora: Olimpia Pop

© Biblioteca Județeană Bistrița-Năsăud

Editura / Editorial Eikon, 2009
Cluj-Napoca, Str. / Calle Bucureşti, nr. 3A
Redacția / Redacción: tel/fax 0364-117252; 0728-084801
e-mail: edituraeikon@yahoo.com
web: www.edituraeikon.ro

ISBN 978-973-757-296-7

Editor / Editor: Vasile George Dâncu
Coperta / Cubierta: Cristina Braiț
Tehnoredactare / Diseño gráfico: Ioachim Gherman

UN COPAC DE SUNETE
Poezie română contemporană

UN ÁRBOL DE SONIDOS
Poesía rumana contemporánea

Ediție bilingvă româno-spaniolă
Edición bilingüe rumano-española

Traducere de Cătălina Iliescu Gheorghiu
Traducción de Cătălina Iliescu Gheorghiu

Ediție îngrijită și Cuvânt înainte de
Olimpia Pop
Edición y Prólogo de
Olimpia Pop

EIKON
Cluj-Napoca, 2009

INDICE

Prefacio de Olimpia Pop / 5

GABRIEL CHIFU / 9
la noche al alba cementerio de dioses / 13
él se metió en mi célula también / 15
en sueños (una visión) / 17
mi ciudad / 19
tal como borras con goma los palotes / 21
otro intento de resumir mi vida / 23
En tu esplendor / 25

ŞTEFAN DAMIAN / 27
España / 31
Observación / 33
El eje principal / 35
Cómo honrar a una amiga / 37
Los aduaneros / 39
El teléfono / 41
El príncipe de ojos azules / 43
El llanto de una madre por su Hijo perdido... / 45

VASILE GEORGE DÂNCU / 47
El camino que pasa por Runc... / 51
Plañido / 51
La vida y la muerte del caballero tracio / 53
Una plegaria de Napoleón Bonaparte / 53
Una plegaria de Hegel / 55
El jersey tejido con metáforas / 55
Iván, el sol y los americanos / 57
Encuentro con la Historia / 57
Expectativas... / 59
Biografía / 59

DINU FLĂMÂND / 61
Viață de probă / 64
Paraziții suferinței / 66
Dacă și eternitatea... / 68
Poemul circular / 70
Vin vărsat / 72
Rugină / 74
Tango în gând / 76
Ploaia în amintirea norului / 80
Zidul galben / 82
Țărm în cer / 84
Lumina din pietre / 86
Mesagerul / 88
Capra virtuală / 90

MIRCEA MĂLUȚ / 93
prefață / 96
nepregătiți pentru acest echinox / 98
între două verticale de întuneric / 100
o durere cu degetele-nfipte în ziua de mâine / 102
cu un șanț și un val de pământ în brațe suntem gata / 104
viitorul ca un incest al destinului / 106
și scribii dorm în imperiu la căpătâiul religiilor / 108

IOAN PINTEA / 111
melci aborigeni / 114
melancolie / 116
clipa / 120
frunze / 122
cântec de Înviere / 124
o așa mare iubire / 128
călugărițe pe schiuri sau seducția gravitației / 130

DINU FLĂMÂND / 61
La vida ensayo / 65
Los parásitos del sufrimiento / 67
Si hasta la eternidad... / 69
El poema circular / 71
Vino derramado / 73
Orín / 75
Tango en mente / 77
La lluvia en la memoria de la nube / 81
El muro amarillo / 83
Orilla en el cielo / 85
La luz de las piedras / 87
El mensajero / 89
La cabra virtual / 91

MIRCEA MĂLUȚ / 93
prefacio / 97
desprevenidos ante este equinoccio / 99
entre dos verticales de oscuridad / 101
un dolor con los dedos clavados en el mañana / 103
con una zanja y en los brazos un alud de tierra, estamos listos / 105
el futuro como incesto del destino / 107
y los escribas duermen en la cabecera de las religiones en el imperio / 109

IOAN PINTEA / 111
caracoles aborígenes / 115
melancolía / 117
el instante / 121
hojas / 123
cántico de Resurrección / 125
un amor tan grande / 129
monjas sobre esquís o la seducción de la gravedad / 131

ADRIAN POPESCU / 135
Pisicile din Torcello / 138

AUREL RĂU / 153
Zi de noiembrie / 156
Şoapta / 158
Pe un motiv de Mestrovici / 160
Fripta / 162
Jocuri de apă / 164
Scriind cu pixul / 168
Scris cu pana / 170
Leagănul / 172

ADRIAN POPESCU / 135
Las gatas de Torcello / 139

AUREL RĂU / 153
Un día de noviembre / 157
Susurro / 159
Sobre un tema de Mestrovici / 161
El calientamanos / 163
Juegos de agua / 165
Escribiendo a bolígrafo / 169
Escrito a pluma / 171
La cuna / 173

Prefață

Veți găsi în această antologie de poezie opt poeți români contemporani care îşi au, în majoritatea lor, obârşiile biografice şi pe cele spirituale în zona de nord a Transilvaniei. De când România şi-a redeschis graniţele spre lume, iar contactele au redevenit fireşti, acest spaţiu de legendă a suscitat un nou interes pentru restul Europei. Unii au venit spre Transilvania să caute urmele unui «conte» sângeros, despre care ar trebui să credem că speriase deja Londra, în perioada romanului gotic. Pe alţii i-a atras legenda aurului dacic sau faima componenţei multiculturale, de ţinut ce reprezintă şi linia imaginară de demarcaţie, dar şi spaţiul de convieţuire a Catolicismului cu Ortodoxia şi Reforma. Teritoriu al culturilor complementare, acest nord al Transilvaniei a fost şi încă mai este realizarea firească a unui model de civilizaţie cosmopolită care se perpetuează prin schimburile între etniile ce o locuiesc. Deşi arcul carpatic pare să izoleze Transilvania undeva sus pe propriul ei platou geografic, vitalitatea ei vine mai mult din deschiderea spre restul lumii. Profitând de dispariţia vechilor frontiere dictatoriale, Transilvania îşi regăseşte vocaţia de a dialoga cu restul lumii. Iată de ce poeţii din acest grupaj vă aduc un «copac de sunete» din Transilvania. Şi vă îndeamnă să luaţi loc sub frunzişul lui ca să percepeţi câteva sunete din trecerea timpului – elogiu al lumii vizibile, dar şi al unei nostalgii ce pare a fi chiar emanaţia peisajelor naturale şi umane din acest ţinut.

Prefacio

Encontrarán en esta antología de poesía a ocho poetas rumanos contemporáneos que tienen, en su mayoría, raíces biográficas y espirituales en la zona nórdica de Transilvania. Desde que Rumanía volvió a abrir sus fronteras hacia el mundo y sus vínculos externos reconquistaron la normalidad, este espacio de leyenda suscitó un nuevo interés en el resto de Europa. Algunos se dirigieron a Transilvania en busca de las huellas de un "conde" sanguinario quien, se nos pretende hacer creer, ya había aterrado Londres durante la época de la novela gótica. A otros les atrajo la leyenda del oro de los dacios o la fama de crisol multicultural de un paraje que representa la línea imaginaria divisoria y al mismo tiempo el espacio de convivencia del catolicismo con la Ortodoxia y la Reforma. Territorio de las culturas complementarias, este norte de Transilvania fue y sigue siendo la materialización obvia de un modelo de civilización cosmopolita que se perpetúa a través de los intercambios entre las etnias que lo moran. Aunque el arco carpático parece aislar Transilvania allá en lo alto de su propia meseta, su vitalidad se origina más bien en su apertura hacia el espacio exterior. Aprovechando la desaparición de antiguas fronteras dictatoriales, Transilvania redescubre su vocación de dialogar con el resto del mundo. He aquí el motivo por el cual los poetas recogidos en este volumen les traen un "árbol de sonidos" desde Transilvania. Les invitan a sentarse bajo su frondosa copa para percibir algunos sonidos del paso del tiempo – elogio al mundo visible, pero también a una nostalgia que parece ser la misma emanación de los paisajes naturales y humanos de este lugar.

Regnurile conlucrează la această magie, iar eul liric presimte şi descifrează, prin poezie, semnele lumii de dincolo. Sacralitatea lumii e încă vie, proaspătă, imediată la poeţii români care vă sunt prezentaţi în acest volum. Ei reprezintă mai multe generaţii şi au viziuni poetice diferite. Dar coexistă în această antologie, ca într-un dialog al vârstelor, neomodernismul celor mai vârstnici cu postmodernismul celor mai recent afirmaţi în spaţiul cultural românesc. Şi cu toţii continuă tradiţiile unui spaţiu literar care a dat literaturii române numele unor clasici fundamentali, precum poeţii George Coşbuc şi Lucian Blaga sau marele nume al realismului românesc în proză, Liviu Rebreanu.

Se spune despre poeţii din această zonă, care este bogată şi în creaţie folclorică de o mare diversitate, că sunt deseori lirici şi atinşi de o melancolie metafizică, ce îi ţine la distanţă de regimul atitudinilor mai senine. Prin tradiţie, poeţii Transilvaniei sunt «serioşi», prea puţin dispuşi să improvizeze cu lejeritate, prea puţin atraşi de registrul ludic sau de stările de armistiţiu cu lumea, care fac viaţa uşoară şi agreabilă. Interogaţia gravă asupra destinului, lupta cu timpul, precaritatea fizică, ecourile perioadelor grele care au încărcat istoria acestor locuri sunt recurente. Dar se degajă din tematica multora şi pregnanţa lumii reale, ca un elogiu nu doar al vizibilului, ci şi al vieţii complexe asumate. Sunetele acestui copac liric sunt lăsate în paginile de faţă şi de orizonturile senine ale Transilvaniei şi de furtunile ei înfricoşătoare. Dar vi se propune un relief de platouri înalte, foarte aproape de cer.

Olimpia Pop

Los reinos de la naturaleza colaboran en esta magia y el ego lírico presiente y descifra a través de la poesía los signos del más allá. Lo sagrado del mundo sigue vigente, fresco, inmediato en los poetas rumanos presentados en este volumen. Encarnan varias generaciones y visiones poéticas distintas. No obstante, coexisten en esta antología, como en un diálogo de las edades, el neomodernismo de los más consagrados, con el postmodernismo de los recién asentados en el espacio cultural rumano. Todos ellos continuadores de las tradiciones de un "espacio literario que ha brindado a la literatura rumana nombres de clásicos fundamentales como George Coşbuc y Lucian Blaga, o el grandioso nombre del realismo rumano en prosa, Liviu Rebreanu.

Se dice sobre los poetas de esta zona, rica también en una creación folclórica de asombrosa diversidad, que son a menudo líricos y tocados por una melancolía metafísica, la cual, los mantiene alejados del régimen de las actitudes más serenas. Por tradición, los poetas de Transilvania son "serios", poco dados a improvisar con ligereza, demasiado poco atraídos por el registro lúdico o los estados de armisticio con el mundo que hacen que la vida sea llevadera y agradable. La interrogación grave acerca del destino, la lucha contra el tiempo, la precariedad física, los ecos de los periodos difíciles que colmaron la historia de estos lugares son recurrentes. Sin embargo, emana de la temática de muchos de ellos, también la impronta del mundo real, como elogio no sólo de lo visible, sino de la complejidad asumida de la vida. Los sonidos de este árbol lírico han llegado hasta las presentes páginas, deudores tanto de los serenos horizontes de Transilvania como de sus aterradoras tormentas. Pero lo que se les propone desde aquí es un relieve de altiplanos muy cercanos al cielo.

Olimpia Pop

GABRIEL CHIFU

Poet şi romancier.

Dintre volumele de poezie amintim: *Sălaş în inimă,* 1976; *realul eruptiv, 1*979; *O interpretare a purgatoriului,* 1982; *Lamura,* 1983; *Omul neţărmurit,* 1987; *Unde se odihnesc vulturii,* 1987; *Valul şi stânca,* 1989; P*ovestea ţării latine din Est*, 1994; *La marginea lui Dumnezeu*, 1998; *Bastonul de orb*, 2003; *Lacătul de aur*, 2004; *O sută de poeme,* 2006.

Poeta y novelista.

Ente sus volúmenes de poesía recordamos: *Sălaş în inimă* (Cobijo en el corazón), 1976; *Realul eruptiv* (Lo real eruptivo), 1979; *O interpretare a purgatoriului* (Una interpretación del purgatorio), 1982; *Lamura* (Flor y Nata), 1983; *Omul neţărmurit* (El hombre inconmensurable), 1987; *Unde se odihnesc vulturii* (Donde descansan las águilas), 1987; *Valul şi stânca* (La ola y la roca), 1989; *Povestea ţării latine din Est* (La historia del país latino del Este), 1994; *La marginea lui Dumnezeu* (En el extremo de Dios), 1998; *Bastonul de orb* (El bastón de ciego), 2003; *Lacătul de aur* (El candado de oro), 2004; *O sută de poeme* (Cien poemas), 2006.

noaptea dimineața cimitir de zei

scenă repetată exasperant la infinit.
noaptea cad în mine însumi
de la cea mai mare înălțime a mea.
sub propriii mei ochi are loc propria mea prăbușire.
cu plăcere perversă, cu o nedisimulată dorință de cruzime,
cum se uitau spectatorii romei la gladiatorii sfâșiați de lei,
așa mă uit eu la mine cum cad și
mă fac praf. dimineața
adun ce-a mai rămas. un braț,
inima golită (ce s-a ales și de ea, binecuvântatata, cea în formă de cruce!...),
gura plină de cuvinte aiurea,
creierul (în care tocmai a sucombat iarăși visul despre
limba ideală) și tot felul de organe sângerânde cărora
nu le știu numele, în școală am avut notă mică la anatomie.
mă recompun în grabă, alandala și eliptic,
o pornesc voios prin viață,
mă cârpesc de mântuială,
golurile le umplu cu plastilină, cu vată, cu ghemotoace de ziare,
(ah, ce persoană respectabilă făcută din sânge amestecat
cu vorbe și plastilină), miros a gilllette.
eu strălucitoare piramidă făurită din repetatele mele morți suprapuse,
eu incapabil să nasc din pântecul gravid al minții mele visul despre
limba ideală (aș putea fi considerat pe drept cuvânt
ucigașul său în serie, noapte de noapte, nu?...).
eu dimineața voios o pornesc prin viață
ca atunci când eram pionier
și culegeam romaniță pentru patrie și partid,
eu pelerin zdrențuit pe dinăuntru, pelerin legat la ochi,
cimitir de zei.

la noche al alba cementerio de dioses

escena repetida hasta el infinito exasperante.
de noche caigo en mí mismo
desde mi mayor altura.
bajo mis propios ojos tiene lugar mi propio desmoronamiento.
con perverso placer, con ansia no disimulada de crueldad,
igual que el público de roma miraba a los gladiadores desgarrados por leones,
yo me miraba a mí mismo al caer y
al desparramarme. al alba
recojo lo que queda. un brazo,
el corazón vaciado (qué habrá sido de él bendito, ¡el que tenía forma de cruz!...)
la boca llena de palabras sin sentido,
el cerebro (en el que acaba otra vez de sucumbir el sueño sobre
la lengua ideal) y toda clase de órganos sangrantes
cuyo nombre ignoro, pues en la escuela tuve notas malas en anatomía.
me recompongo a prisa, elíptico y desordenado,
parto entusiasta por la vida,
precariamente me remiendo,
lleno los huecos con periódico arrugado, algodón y plastilina,
(ay, qué persona sumamente respetable hecha de sangre que se mezcla
con plastilina y palabras), huelo a gillette.
yo pirámide luciente forjada de mis repetidas muertes superpuestas
yo incapaz de dar a luz del vientre engendrado de mi mente el sueño
de la lengua ideal (podría ser considerado en justa medida
su asesino en serie, noche tras noche, ¿no?...)
al alba parto entusiasta por la vida
como cuando era pionero
y recogía manzanilla por la patria y el partido
yo peregrino por dentro harapiento, peregrino de ojos vendados
cementerio de dioses.

a intrat şi el în celula mea

în celula mea igrasioasă întunecată strâmtă
în care abia încăpeam eu
a intrat şi el.
n-aveam loc unul de altul. nu ne puteam mişca.
dormeam în picioare lipiţi.
respiraţiile se amestecau. bătăile inimilor.
sângele gândurile treceau dintr-unul în altul
după regula vaselor comunicante.
spaima mea se vărsa în seninătatea lui.
oboseala mea în beatitudinea lui.
ce monstru alcătuiam noi doi fiinţă hibridă jumătate
gheaţă jumătate foc. era
atât de diferit de mine. funcţiona cu totul altfel.
nu-l suportam deloc. mă enerva.
mi se părea că îmi consumă aerul.
dar n-aveam încotro. fusesem cusuţi laolaltă.
în aceeaşi celulă. a corpului meu.
eu şi el. el cel venit de sus. dumnezeu.

él se metió en mi célula también

en mi espacio celular mohoso, oscuro y estrecho
en el que apenas yo cabía
entró él también.
nos molestábamos, no nos podíamos mover.
dormíamos de pie pegados.
se nos mezclaban los alientos. los latidos.
la sangre y los pensamientos se pasaban de uno a otro
según la ley de los vasos comunicantes.
mi espanto se vertía en su serenidad.
mi agotamiento en su beatitud.
qué monstruo formábamos los dos, ser híbrido mitad
hielo y mitad fuego. era
tan diferente a mí. y funcionaba de otro modo.
yo no podía soportarlo. me encolerizaba.
me parecía que me consumía el aire.
pero no había elección. nos habían cosido juntos.
en la misma célula. de mi cuerpo.
yo y él. él, que venía de arriba. dios.

în somn
(o viziune)

cerurile erau căzute-n somn
apele clipoceau adormite şi ele.
eu mă ridicasem de la pământ,
aşa suspendat dormeam şi eu,
visam
un câmp nemărginit

pe care treceau miriade de furnici.
ele îşi croiseră cărare
printre firele de iarbă colosale,
o cărare de la ierusalim până în creierul meu.
fiecare furnică purta în spate
câte o fărâmă de zid.
desfăcuseră cetatea în părţi infinitezimale
şi veneau s-o reclădească în creierul meu.

apoi a sunat ceasul, tornadă
şi ne-am trezit toţi.

en sueños
(una visión)

los cielos estaban sumisos en el sueño
las aguas susurraban dormidas también.
yo me había elevado desde el suelo,
y suspendido así también dormía,
soñaba
con un prado sin fronteras

cruzado por miríadas de hormigas.
ellas se habían forjado un camino
entre las briznas de hierba colosales,
una senda desde jerusalén a mi cerebro.
cada hormiga llevaba en la espalda
una miguita de muralla.
habían desmontado la ciudadela en partes infinitesimales
y la venían a reconstruir en mi cerebro.

luego el despertador sonó, tornado
y todos despertamos.

oraşul meu

acesta e oraşul meu, numai al meu.
casele, transparente, nu au uşi
iar în fiecare dintre ele mă zăresc pe mine însumi.
merg pe străzi şi străzile sunt vii,
îşi schimbă configurația, mă conduc
mereu în altă parte.
ajung pe un pod: malul celălalt nu există,
dincolo de pod nimic nu e.
caut biserica, n-o găsesc –
biserica e lichidă şi curge.
câțiva câini aleargă spre inima sângerândă,
încă palpitând, a unui înger.
nici zi, nici noapte –
doar raza fascinantă a morții străluceşte.
din slăvi se prăbuşeşte un cuvânt uriaş,
ne face praf şi pulbere
pe mine şi oraşul meu.

mi ciudad

ésta es mi ciudad, y es solamente mía.
no hay puertas en las casas, transparentes
y en cada una de ellas me vislumbro.
recorro calles y las calles están vivas,
cambian de configuración y me conducen
siempre hacia otro sitio.
alcanzo un puente: la otra orilla no existe,
y más allá no hay nada.
estoy buscando la iglesia, y no está –
la iglesia es líquida y fluye.
algunos perros corren hacia el corazón ensangrentado,
que aún palpita, de un ángel.
no es de día ni de noche –
sólo el rayo fascinante de la muerte brilla.
desde los cielos se desploma una palabra inmensa,
que nos reduce a polvo
a mí y a mi ciudad.

cum ştergi cu guma bastonaşele

cum ştergi cu guma
bastonaşele greşite din caietul de clasa întâi aşa
mi-a şters el ochii nasul buzele întregul chip
cum ştergi cu guma
bastonaşele greşite din caietul de clasa întâi aşa
mi-a şters el pământul pe care păşeam
şi chiar paşii şi chiar picioarele

cum ştergi cu guma
bastonaşele greşite din caietul de clasa întâi aşa
mi-a şters el ploaia care mă uda
şi chiar cerul şi chiar umbrela cu care mă feream
de ploaie
şi chiar braţul care ţinea umbrela

cum ştergi cu guma
bastonaşele greşite din caietul de clasa întâi aşa
mi-a şters el veacurile de dinainte
şi veacurile de după ca să nu am
unde să mă duc

cum ştergi cu guma
bastonaşele greşite din caietul de clasa întâi aşa
mi-a şters el gândurile din creier şi chiar creierul.

mi-a lăsat numai inima vie.

candelă aprinsă într-un univers absent
uşă rămasă întredeschisă în vid.

(din ea în jurul său
se va reface încă o dată totul
după măsura ei?)

tal como borras con goma los palotes

tal como borras con la goma
los palotes mal trazados en el cuaderno de primero
del mismo modo él me borró los ojos, la nariz, los labios, todo el rostro
tal como borras con la goma
los palotes mal trazados en el cuaderno de primero
del mismo modo él me borró la tierra que pisaba
hasta los pasos y hasta las piernas

tal como borras con la goma
los palotes mal trazados en el cuaderno de primero
del mismo modo él borró la lluvia que me empapaba
hasta el cielo y hasta el paraguas que me resguardaba
de la lluvia
e incluso el brazo que lo sujetaba

tal como borras con la goma
los palotes mal trazados en el cuaderno de primero
del mismo modo él borró los siglos precedentes
y siglos posteriores para dejarme
sin rumbo a seguir

tal como borras con la goma
los palotes mal trazados en el cuaderno de primero
del mismo modo él borró los pensamientos del cerebro e incluso el cerebro.

y sólo el corazón me dejó vivo.

la llama eterna en mi universo ausente
la puerta que quedó entreabierta en el vacío.

(¿partiendo de ella a su alrededor
todo será reconstruido
a su semejanza?)

altă încercare de a rezuma viața mea

n-am ajuns la cer
dar în câteva rânduri m-am ridicat de la pământ.
noaptea, când ceilalți dormeau, m-am ridicat
precum puii de păsare slabi care-nvață să zboare.

ei dau din aripi în adierea verii,
fâl-fâl, stângaci, anevoie –
și eu, cu pumnii strânși, cu inima asurzitoare
am făcut un pas, doi, trei, prin văzduh,
apoi am căzut, dar am văzut că merge...

(nu o dată între anii succesivi ai vieții mele
s-au căscat prăpăstii: țări de cenușă
prin care vântul alcoolizat sufla
dându-mi sfaturi în limba mongolă.
nu o dată iadul a răsărit în cuvintele mele
precum macii aprinși în lanul de grâu.
și nu o dată cetăți agonice de sus
s-au prăbușit peste mine. dar de fiecare dată
cineva m-a cules de sub dărâmături
ca pe o gâză? ca pe un bănuț de argint?
și m-a ținut între degetele sale transparente. da,
de fiecare dată o poartă s-a deschis în zidul opac.)

...n-am ajuns la cer dar de câteva ori
m-am ridicat de la pământ.

otro intento de resumir mi vida

no he llegado al cielo
pero hubo veces que me levanté del suelo
de noche, cuando los demás dormían, me levanté
como los débiles polluelos que aprenden a volar.

bajo la brisa veraniega aletean,
flu-flu, torpes y con dificultad –
y yo, con los puños cerrados y ensordecedor el corazón
di un paso, dos, tres en el aire,
luego caí, aunque vi que funcionaba…

(más de una vez entre los años sucesivos de mi vida
se abrieron precipicios: países de ceniza
por los que el viento soplaba alcoholizado
enviándome consejos en lengua mongola.
más de una vez el infierno brotó de mis palabras
como amapolas encendidas en medio del trigal
y más de una vez las fortalezas en lo alto agonizantes
se desplomaron sobre mí, aunque cada vez
alguien me rescató de los escombros
¿cómo a un bicho?¿o una monedita en plata?
y me mantuvo entre sus dedos transparentes. sí,
y cada vez se abrió una puerta en el muro opaco.)

… aún no he llegado al cielo pero algunas veces
me levanté del suelo.

În splendoarea ta

1.
Eşti izvorul, eşti pădurea verde,
eşti norul cu ploaie.
2.
Pe foaia aceasta de hârtie
eşti iscălitura îngerului.
Eşti amnarul
care aprinde vreascul umed al inimii mele obosite.
Eşti drumul secret
care mă poartă printre măslini, pe malul mării, în raze.
Eşti partea mea care ştie să plutească.
3.
Vreau să plec de tot
din coliba sărăcăcioasă de lemn putrezit şi de carton
a trupului meu,
să plec de tot, să mă mut
în casa de piatră, cu încăperi mari, luminoase a făpturii tale.
4.
Îţi văd frumuseţea cum se întinde peste lume
ca o furtună,
ca armata cuceritoare a lui Alexandru Macedon.
Vreau să-i fiu sclav, să muncesc ogorul,
să muncesc grădinile de portocali şi leandri ale corpului tău.
5.
Vreau să pier înecat, înecat, înecat
în splendoarea ta.

En tu esplendor

1.
Eres arroyo, eres el bosque verde,
la nube con la lluvia.
2.
Sobre esta hoja de papel
eres la firma de un ángel.
Eres el pedernal
que enciende la chavasca húmeda de mi cansado corazón.
Eres la senda oculta
que me transporta entre olivos hasta la orilla del mar, sobre rayos.
Eres mi lado que sabe flotar.
3.
Quiero marcharme para siempre
de la cabaña mísera de leño pútrido y cartón
de mi cuerpo,
marcharme para siempre, mudarme
a la casa de piedra, de estancias espaciosas, luminosos de tu ser.
4.
Veo tu hermosura que se esparce sobre el mundo
como tormenta,
como el ejército conquistador de Alejandro Magno.
Quiero ser su esclavo, labrar su gleba,
labrar los huertos de naranjos y adelfas de tu cuerpo.
5.
Quiero perecer ahogado, ahogado, ahogado
en tu esplendor.

ŞTEFAN DAMIAN

Debut în poezie, în volumul colectiv *Eu port această ființă*, 1972. Autor de romane, nuvele, eseuri, traduceri din şi în italiană.

A publicat, printre altele: *Portrete de famillie*, 1977; *Nunta*, 1980; *Prisma*, 1982; *Sfârşit de vară*, 1985; *Pisica de Eritreea*, 1986; *Racconti di Transilvania*, 1996.

Volume de eseuri: *Federigo Tozzi – Una lezione contestuale*, 2000; *Versioni romene del Cantico di frate Sole*, 2001; *Biografie şi poezie în Renaşterea italiană*, 2004; *Metamorfozele naraţiunii în opera lui Federigo Tozzi*, 2004; *Lettere dai tempi di guerra*, 2005.

A tradus şi publicat peste 50 volume de versuri, romane, critică literară, istorie, cinematografie, filosofie, antropologie ş.a. din şi în italiană.

Debuta en la poesía, en el volúmen colectivo *Eu port această ființă* (Yo llevo este ser), 1972. Autor de novelas, relatos, ensayos, traducciones del y al italiano.

Ha publicado, entre otros: *Portrete de famillie* (Retratos de familia), 1977; *Nunta* (La boda), 1980; *Prisma* (El prisma), 1982; *Sfârşit de vară* (Final de verano), 1985; *Pisica de Eritreea* (La gata de Eritrea), 1986; *Racconti di Transilvania*, 1996.

Volúmenes de ensayo: *Federigo Tozzi – Una lezione contestuale*, 2000; *Versioni romene del Cantico di frate Sole*, 2001; *Biografie şi poezie în Renaşterea italiană* (Biografía y poesía en el Renacimiento italiano), 2004; *Metamorfozele narațiunii în opera lui Federigo Tozzi* (Las metamorfosis de la narración en la obra de Federigo Tozzi), 2004; *Lettere dai tempi di guerra*, 2005.

Ha traducido del y ha publicado en italiano, más de 50 volúmenes de versos, novelas, crítica literaria, historia, cinematografía, filosofía, antropología, etc.

España

Am fost Don Quijote fără să-l fi cunoscut pe Don Quijote.
Am luptat cu vântul din mori
când nu mai era nici o moară
în afară de cea a unui timp
în care nu încăpeam.
M-am uitat pisicește la alții
și alții la mine
când credeam că adevărul e unic
și poate fi al cuiva.
Numai când din coșul pieptului
s-a dus penultima respirație
am priceput că adevărul nu este niciodată unul
și că se lipește de pielea degetelor
ca o pulbere fină,
un fel de fum aproape transparent
care îți ustură ochii.
Așa stând lucrurile, în España,
ele stau ca la noi.
Și fără să-l fi cunoscut pe Don Quijote
zădărnicia luptei e fără hotar.

España

Fui Don Quijote sin haber conocido a Don Quijote.
Luché contra el viento en los molinos
cuando ya no quedaba ni un molino
excepto el de un tiempo
en el que no tenía sitio.
Miré a los demás de reojo
y ellos a mí
cuando creía que la verdad era única
y se podía poseer.
Sólo cuando salió de mi pecho
la penúltima exhalación
comprendí que nunca la verdad es única
y que se pega a los dedos
como un polvo fino,
mena de humo casi traslúcido
que te irrita el ojo.
Así estando las cosas en España,
vemos que están igual que aquí.
Y aún sin haber conocido a Don Quijote,
Luchar es de una inutilidad sin fin.

Observație

Noaptea este geloasă pe zi
şi o alungă.
Ziua este geloasă pe noapte
şi o alungă.

Niciodată nu am ştiut
cui să-i dau mărul de aur.

Observación

La noche tiene celos del día
y lo ahuyenta.
El día tiene celos de la noche
y la ahuyenta.

Nunca supe a quién
darle la manzana de oro[1].

[1] nota del traductor: "manzana de oro" en algunos cuentos tradicionales rumanos es el encargo-trofeo que permite a los más valientes y sabios alcanzar su ideal.

O cardinală

O cardinală a inimii, aşa
precum viaţa aceasta de lucruri amânate.
De mine,
aminte nu-ţi aduci. Poate numai când ninge
şi mansarda
se prăbuşeşte-n parc. Atunci
o altă fereastră, oarbă, ce dă-n acoperişe
fără zare
şi-o dâră de lumină, nesănătos
îţi arată
drumul, ca urmele de melci.

El eje principal

El eje principal del corazón
igual que esta vida de cosas aplazadas.
De mí,
ya no te acuerdas. Quizás sólo cuando esté nevando
y la buhardilla
se derrumbe en mitad del parque. Entonces
otra ventana, ciega, de las que dan a los tejados
sin horizonte
y una estela de luz, te mostrará
cosa malsana
el camino, como los rastros de los caracoles.

Cum să onorezi o prietenă

Cum să onorezi o prietenă
cu care se împărtăşeşte-aproape totul?
Destul de tăcut nu e nici un cântec
pentru urechile ei şi-ale tale,
nu e nici o muzică falsă
pentru inima ei şi a ta.
Şi cum să onorezi ziua ce trece
fără a-i deplânge clipele
ca pe tot atâtea picături de otravă în sânge,
şi cum să crezi să nu crezi
în tine şi-n ea,
două mecanisme ce aşteaptă
sufletul cel mai adevărat dintre sufletele
unei lumi tot mai lipsită
de suflet?

Cómo honrar a una amiga

¿Cómo honrar a una amiga
con la que se comparte casi todo?
No hay canción tan silenciosa
para sus oídos y los tuyos,
no hay música desentonada
para su corazón y el tuyo.
¿Y cómo honrar el día que se escapa
sin lamentar todos sus ratos
como otras tantas gotas de veneno en la sangre,
y como creer y no creer
en ti y en ella,
dos mecanismos que esperan
el alma la más verdadera entre las almas
de un mundo cada vez más falto
de alma?

Vameşii

Prea s-au înmulţit vameşii
gata să ne vămuiască viaţa.
Treci pe stradă, aşa, ca omul obişnuit
şi-n faţă ţi se pune un vameş
gata să-ţi caute prin sentimente.
Este un fel de zeu local
dar mult mai insistent decât ceilalţi
fiindcă el nu ştie ce caută,
dar ştie că trebuie să caute:
i-o cere conştiinţa lui de vameş
care îţi frunzăreşte viaţa.
Aşa au făcut şi cu vieţile celor care s-au dus.

Acum e rândul tău,
le stai la îndemână
dar nu pentru prea multă vreme.
Oricum, nu vor rămâne fără lucru
chiar dacă vor dispare frontierele
politice. Rămân celelalte.
Copiii care vin trebuie să se nască fără griji,
ne-o spun chiar ei, vameşii,
că are cine să le frunzărească vieţile.

Los aduaneros

Mucho ha aumentado el cuerpo de aduaneros
dispuestos a ponerle aduana a nuestras vidas.
Vas por la calle, como el más común de los mortales
delante se te para un aduanero
dispuesto a hurgar entre tus sentimientos.
Es una especie de dios local
si bien mucho más insistente que los otros
ya que no sabe lo que busca
pero sí sabe que ha de buscar:
se lo exige su conciencia de aduanero
que escudriña en tu vida.
Lo mismo hicieron con las vidas de los que se han ido.

Te toca a ti ahora,
estás a su alcance
mas no por mucho tiempo.
No quedarán en todo caso sin trabajo
aún si desaparecieran las fronteras
políticas. Quedan las otras.
Los hijos que han de venir
al mundo, que nazcan sin recelo,
lo dicen ellos mismos, los aduaneros,
porque habrá quien hurgue en sus vidas.

Telefonul

Telefonul e întotdeauna blocat
cu prea multe probleme de viață.
Rarele încercări de deblocare
s-au și pierdut în vântul
unei seri de noiembrie
când peste umbrele care se-nghesuiau prin colțuri
trecea coasa de aur
a lunii.

Nimeni nu putea să aleagă
firele adevărate
de cele false. Și se vorbea
pe firul scurt
al unei istorii recente
da, mult prea recente
pentru a fi istorie.

El teléfono

El teléfono está siempre bloqueado
con demasiados problemas vitales.
Los escasos intentos de desbloqueo
se han perdido ya al viento
de una noche de noviembre
en la que sobre sombras amontonándose en rincones
pasaba la guadaña de oro
de la luna.

Nadie sabía escoger
las líneas verdaderas
de las falsas. Y se hablaba
por la línea directa
de una historia reciente
sí, demasiado reciente
para ser historia.

Prințul cu ochii albaştri

Prințul cu ochii albaştri
mă priveşte dintr-un trecut
ce nu mai este al său.
El nu are prezent
nici viitor.
Numai trecut. Unul
bine conservat de pânza tabloului.
Altfel
Prințul cu ochii albaştri
este un pumn de oase şi pulbere
roase de vreme
într-o oală de lut.
Şi dacă Glasul din cer
i-ar striga să se scoale
trecutul lui ar fi trecutul nostru
ce nu mai este al nostru.

El príncipe de ojos azules

El príncipe de ojos azules
me mira desde un pasado
que ya no es suyo.
Carece de presente
y de futuro.
Sólo tiene pasado. Uno
bien conservado en el lienzo del cuadro
De lo contrario
El príncipe de ojos azules
es un puñado de polvo y huesos
roídos por el tiempo
en una jarra de barro.
Y si la Voz del cielo
le ordenase que se levantara
su pasado sería nuestro pasado
que deja de ser nuestro.

Plângerea unei mame
pentru Fiul pierdut în al Doilea Război Mondial
chiar dacă nu în cel de pe urmă
ci doar într-unul dintre Războaiele Mondiale
care au fost şi vor fi

Tu te-ai luptat cu o lume întreagă.
Acum pentru lume, tu nu mai exişti.
Dar eşti pentru mine
o lume întreagă.

El llanto de una madre
por su Hijo perdido en la Segunda Guerra Mundial
o incluso no en la última, sino
en una de las Guerras Mundiales
que hubo y habrá

Luchaste contra el mundo entero.
Ahora para el mundo ya no existes.
Pero tú eres para mí
el mundo entero.

VASILE GEORGE DÂNCU

Poet şi publicist.

A publicat volumul de poeme *Biografia secretă,* 2003 (Premiul pentru cel mai bun debut al Uniunii Scriitorilor din România – Filiala Cluj).

Prezent în diverse antologii.

Poeta y publicista.

Ha publicado el volumen de poemas *Biografia secretă,* 2003 (Premio al mejor escritor novel de la Unión de Escritores de Rumanía – Filial de Cluj).

Participa en diversas antologías.

Drumul care trece prin Runc...

Drumul care trece prin Runc
Duce către Ţibleş.

Drumul ce străbate Pământul
Duce către Cer.

Unii bătrâni spun că, de fapt,
Ar fi unul şi acelaşi Drum.

Bocet

Zeul este zeu
Şi omul nu este om.

Cerul este cer
Şi pământul nu este pământ.

Tăcerea este tăcere
Şi glasul nu este glas.

Moartea este moarte
Şi viaţa nu este viaţă.

El camino que pasa por Runc...

El camino que pasa por Runc
Lleva hacia Ţibleş.

El camino que recorre la Tierra
Lleva hacia el Cielo.

Algunos ancianos dicen que, de hecho,
Se trata siempre del mismo Camino.

Plañido

El dios es el dios
Y el hombre no es hombre.

El cielo es el cielo
Y la tierra no es tierra.

El silencio es el silencio
Y la voz no es voz.

La muerte es la muerte
y la vida no es vida.

Viața şi moartea cavalerului trac

Nu vă voi povesti
Despre moartea
Viteazului trac.
Atâta doar vă pot spune:
Ea a stat sub semnul Soarelui.

Cât despre viața lui:
Ea a stat sub semnul Morții.

V-am spus deja prea mult
Despre viteazul trac!

O rugăciune de-a lui Napoleon Bonaparte

Sunt puternic, Doamne,
Ajută slăbiciunii mele.

Deoarece eu am
Cea mai dureroasă
Dintre slăbiciuni!

Eu pot fi învins
Numai de mine însumi.

La vida y la muerte del caballero tracio

No os contaré
La muerte
Del valiente tracio.
Os digo únicamente:
Él existió bajo el signo del Sol.

En cuanto a su vida:
Ella existió bajo el signo de la Muerte.

¡Os he contado ya demasiado
Sobre el valiente tracio!

Una plegaria de Napoleón Bonaparte

Soy fuerte, Señor,
Ayuda mi debilidad.

¡Puesto que tengo
La más dolorosa
De las debilidades!

Yo sólo puedo ser vencido
Por mí mismo.

O rugăciune de-a lui Hegel

Te urăsc, Doamne,
Când îmi gândeşti gândurile.

Te iubesc, Doamne,
Când îţi gândesc gândurile.

Ajută-mă, Doamne,
Să-ţi gândesc gândurile,
Urându-te.

Amin.

Puloverul făcut din metafore

Soţia poetului şi-a făcut un pulover
Din metaforele poemelor scrise de el.

Sunt bune metaforele, ţin de cald,
Iar puloverul este tare frumos,
Numai că se-ntâmplă câteodată
Să curgă lacrimi din el.

„Metaforele soţului meu sunt sensibile,
Văzându-i pe cei de pe stradă,
Înghețați de frig, lăcrimează."
Le spune soţia poetului, vecinelor sale.

Una plegaria de Hegel

Te odio, Señor,
Cuando piensas mis pensamientos.

Te amo, Señor,
Cuando pienso tus pensamientos.

Ayúdame, Señor,
A pensar tus pensamientos,
Odiándote.

Amén.

El jersey tejido con metáforas

La mujer del poeta se hizo un jersey
Con metáforas de poemas escritos por él.

Son buenas las metáforas, abrigan,
Y el jersey es muy bonito,
Lo único que pasa es que a veces
De él gotean lágrimas.

"Son muy sensibles las metáforas de mi marido,
Al ver como se hielan
los que viven en la calle, lloran"
Relata a sus vecinas, la esposa del poeta.

Ivan, soarele şi americanii

lui Vasile Mititean

Ivan vinde în fiecare seară soarele pe băutură
Şi americanii îl cumpără tot de atâtea ori.

Ivan îl vinde deoarece îi place băutura,
Iar americanii îl cumpără din
Obişnuinţa de a cumpăra.

Dar, de fiecare dată, soarele fuge de la americani
Şi se ascunde în paharul de votcă al lui Ivan.
„Soarele nu suportă America!" râde Ivan cherchelit.

Întâlnirea cu Istoria

E adevărat,
N-am vrut să fiu un erou.

Aveam mult mai multe
Lucruri bune de făcut.

S-a întâmplat însă
Să mă întâlnesc cu Istoria.

Şi acest lucru
A schimbat totul.

Iván, el sol y los americanos

a Vasile Mititean

Todas las noches Iván vende el sol a cambio de bebida
Lo compran los americanos otras tantas veces.

Iván lo vende porque ama la bebida,
Y los americanos compran
Por la costumbre de comprar.

Y cada vez, el sol huye de los americanos
Para esconderse en la copa de vodka de Iván.
"El sol no aguanta América", se ríe achispado Iván.

Encuentro con la Historia

Es verdad,
No quise ser un héroe.

Tenía muchas otras
Cosas buenas que hacer.

Dio la casualidad empero
Que me encontrara con la Historia.

Y esto
Lo cambió todo.

Aşteptări...

O cană de vin mă aşteaptă
Să o beau în Sicilia.

Un cuţit mă aşteaptă
Să-l răcoresc cu sângele meu în Moscova.

O femeie ar putea să nu ştie ce-i dragostea
Dacă nu mă voi duce într-un sat din Serbia.

În Grecia, un om mă aşteaptă
Să-l salvez de la moarte.

Un puşti din Irlanda mă aşteaptă
Să-l ajut la bunul mers al vieţii sale
De acum înainte.

Un manuscris uitat m-aşteaptă
Să-l descopăr în Moldova.

Dar, lângă mine se află o sticlă
Şi multă, multă nepăsare
Faţă de binele pe care
L-aş putea face.

Biografie

S-a născut
A trăit
Şi a murit.

Uneori vroia să uite că s-a născut,
Alteori uita că trăieşte
Şi, de cele mai multe ori,
Că va muri.

Expectativas...

Una jarra de vino me espera
La he de beber en Sicilia.

Una navaja me espera
La he de saciar con mi sangre en Moscú.

Puede que una mujer no conozca el amor
Si no voy a una aldea de Serbia.

En Grecia me espera un hombre
Para salvarle la vida.

Un chico de Irlanda me espera
Para ayudar en el buen rumbo de su vida
De ahora en adelante.

Un manuscrito espera
Ser descubierto por mí en Moldavia.

Pero a mi lado hay una botella
Y mucha, mucha indiferencia
Frente a todo el bien
Que yo podría hacer.

Biografía

Nació
Vivió
Y murió.

A veces deseaba olvidar haber nacido,
Otras, se olvidaba que vivía
Pero la mayoría de las veces olvidaba,
Que moriría

DINU FLĂMÂND

Poet şi critic literar, traducător. A publicat, printre altele, următoarele volume:

Poezie: *Apeiron*, 1971; *Poezii*, 1974; *Altoiuri*, 1976; *Stare de asediu,* 1983; *Estado do sitio,*1984; *Viață de probă*, 1998; *Dincolo/De l'autre côté*, 2000; *Migrația pietrelor*, 2000; *Circular/Circulaire*, 2002; *Tags,* 2002; *Poèmes en apnée*, 2004; *Grădini/ Jardins*, 2005; *Frigul intermediar*, 2006; *Opera poetică*, 2007.

Critică: *Introducere în opera lui G. Bacovia*, 1981; *Intimitatea textului*, 1985.

Traduceri: Fernando Pessoa, *Cartea neliniştirii*, 2000; Fernando Pessoa, *Odă maritimă şi alte poeme*, 2002; Philippe Sollers, *Războiul gustului*, 2002; Jorge Semprun, *Mortul care trebuie*, 2002; Samuel Beckett, *Poèmes/Poeme*, 2004.

Poeta y crítico literario, traductor. Ha publicado, entre otros, los siguientes volúmenes:

Poesía: *Apeiron*, 1971; *Poezii* (Poesías), 1974; *Altoiuri* (Injertos), 1976; *Stare de asediu* (Estado de sitio), 1983; *Estado do sitio,* 1984; *Viață de probă* (La vida ensayo), 1998; *Dincolo/De l'autre côté* (Al otro lado), 2000; *Migrația pietrelor* (La migración de las piedras), 2000; *Circular/Circulaire*, 2002; *Tags,* 2002; *Poèmes en apnée*, 2004; *Grădini/ Jardins* (Jardines), 2005; *Frigul intermediar* (El frío intermedio), 2006; *Opera poetică* (Obra poética), 2007.

Crítica: *Introducere în opera lui G. Bacovia* (Introducción a la obra de G. Bacovia), 1981; *Intimitatea textului* (La intimidad del texto), 1985.

Traducciones: Fernando Pessoa, *Cartea neliniştirii* (Libro do desassossego / Libro del desasosiego), 2000; Fernando Pessoa, *Odă maritimă şi alte poeme* (Ode maritima / Oda marítima y otros poemas), 2002; Philippe Sollers, *Războiul gustului* (La guerre du gôut / La guerra del gusto), 2002; Jorge Semprún, *Mortul care trebuie* (Le mort qu'il faut / El muerto que hace falta), 2002; Samuel Beckett, *Poèmes/Poeme* (Poemas), 2004.

Viață de probă

Nimic din ceea ce trăiam nu ne îndreptățea
să trăim,
viața se înghesuia în noi, captivă,
în spatele unor uși pe care
și moartea ezită să le-mpingă... Deveniserăm
starea de clandestinitate
a letargiei. Viață de probă...
Doar vechile pompe mai împingeau
pe circuitul biografiei
aerul, alimentele, sângele...

Iar acum, gândindu-mă că nimic nu rămâne
fără urmări, între oameni, când numele Libertății
a fost luat în derâdere,
mă urăsc mocnit pentru cât am trăit netrăind. Și,
ca la o nesfârșită despăduchere, încerc,
noapte de noapte să răzuiesc arsura
de pe pereții sufletului.

Aștept apariția îngerului trimis
să ceară
plata pentru acest sechestru...

La vida ensayo

Nada de lo vivido nos daba derecho
a vivir,
la vida apelmazada nos moraba cautiva,
detrás de unas puertas que
ni la muerte se atrevía a empujar... Éramos ya
estado de clandestinidad
del letargo. La vida ensayo...
Sólo las viejas bombas impulsaban
por el circuito de nuestra biografía
el aire, el alimento, y la sangre...

Y ahora, al recordar que no hay nada que transcurra
sin consecuencias, entre humanos, al pronunciarse en vano
el nombre Libertad,
me tengo un odio sofocado por cuanto he vivido sin vivir. Y,
como en un despiojar constante, trato,
noche tras noche de raspar de quemaduras
las paredes de mi alma.

Espero el advenimiento del ángel enviado
a exigir
rescate por este secuestro...

Paraziții suferinței

"Il nome sapevi, non
la realta del dolore"
Saba

De când am început să ştim că nici un cuvânt,
că nimeni şi nimic nu va mai putea
lua din aer păienjenoasa durere în care ne ţesem
prin duminicile în care nu ne putem evita,

privim, fiecare prin celălalt, cu acea insistenţă
opacă, bănuită în lucrurile ce ne-nconjoară,
în cărţile despre intestinele psihicului, în fructele putrezite
pe care se depune singurătatea fosforescentă.

Parazităm suferinţa, cum tocmai se vede
secvenţa din Africa, în reportaj, la televizor:
crocodilul cu fălcile larg deschise, aşteptând
păsările să-i ciugulească gingiile...

Los parásitos del sufrimiento

"Il nome sapevi, non la
realtá del dolore"
Saba

Desde que comenzamos a entender que ni palabras,
ni nadie ni nada podrán ya
quitar del aire este dolor arácnido con el que nos tejemos
entre domingos en los que no podemos evitarnos,

miramos, cada uno a través del otro, con esa insistencia
opaca, adivinada en todo cuanto nos rodea,
en los libros que tratan las entrañas de la psique, en la fruta
podrida
en la que se ha posado la soledad fosforescente.

Parasitamos el dolor, según se ve en la tele
imágenes de África, un reportaje que están pasando:
el cocodrilo de fauces abiertas, aguardando
a que las aves picoteen su encía...

Dacă şi eternitatea...

Dacă şi eternitatea va fi cenuşie
asemeni acestor zile ce-şi înghesuie
unele-ntr-altele oasele moi,
cred că va trebui să vă accept zâmbetul,
dar şi saliva prelinsă în colţul gurii,
să accept virtutea în care te îmbălsămezi tu, iubito,
însă şi sfânta-ţi destrăbălare
de hierodulă casnică,
şi să-mi accept rafalele mele de deznădejde
în care stă la cald înduioşarea de mine însumi...

Ce muzică rece duc norii spre soare,
ai putea desena pe lumină un drum de cenuşă...

Nici până astăzi, în tinereţea postumă,
nu ştiu mânui reactivii exploziei
în camera de sub stern:
fuziunea grăuntelui de tristeţe
cu bucuria ce o exprimă...
şi dintr-o dată o flăcăruie!

Apoi, noaptea îmi aşează pe faţă
masca de aur a faraonului; pot vedea
în copacii copilăriei cuiburile unei primăveri
de demult,
cu păsări venite din altă lume...

Întind mâna şi dau de şarpe...
Mă scald în râul de munte, dar ies uscat...
Plutesc deasupra munţilor, însă aerul mă
respinge...

Si hasta la eternidad...

Si hasta la eternidad va a ser color ceniza
igual que estos días que amontonan
sus blandos huesos unos contra otros,
creo que habré de aceptar vuestra sonrisa,
pero en la comisura, la gota de saliva también,
y aceptar esa virtud con la que, amor mío, te embalsamas,
pero tu santa disipación también
ramera hogareña,
y aceptar mis ráfagas de desespero
donde el compadecerme de mí mismo halla cobijo...

Qué música tan fría llevan las nubes hacia el sol,
podrías dibujar sobre la luz caminos de ceniza...

Yo ni siquiera hoy, en mi póstuma juventud,
no atino a manejar los reactivos de la explosión
en la cámara que hay bajo el esternón:
la fusión de la semilla de tristeza
con la alegría que ella misma encierra...
de pronto, una llama tenue!

Luego la noche me coloca sobre el rostro
la máscara de oro de los faraones; puedo ver
en árboles de mi infancia, nidos de primaveras
de antaño,
con pájaros llegados de otro mundo...

Tiendo la mano y encuentro a la serpiente...
Me baño en el río de la sierra y salgo sin mojar...
Y por encima de montañas floto, pero el aire
me rechaza...
Alcanzo el puerto de partida, y es demasiado tarde...
Demasiado tarde, demasiado tarde en todo.
Los buitres cubren las estrellas...

Poemul circular

La despărțire îmi lași în pori miligrame
din precipitatul misterului care te anunță,
iată, mă cuprinde o epidemie de seară,
boala de piele a norilor, muzică violentă...

Intru de-a valma într-un somn apocrif
lăsând o parte din mine să te-nsoțească
precum o culoare a casei, pas cu pas,
în bucătăria unde îți bei cafeaua,
sub duș,
în iarba de pe tavan care te răsfață...

Duci cu tine, în mănușile atârnate de gât,
ciorile, trenul cu navetiști, tinerețea cea neglijabilă.

Cine ești tu? de te scalzi
de două ori în aceleași lacrimi...Ce zei curioși
îți studiază lacrimile pe o lamelă de microscop?
Ochii mei astigmatici ascultă furtuna părului tău
în straturile geologice ale aerului...

Ce pot spera de la apariția ta
mai mult decât așteaptă popoarele
din secretul planetelor, astăzi aliniate?

Cine ești tu, polen înghețat și fierbinte, încât
la despărțire îmi lași în pori miligrame
din precipitatul misterului care te anunță?...

El poema circular

Al despedirte dejas en mis poros miligramos
de un precipitado de misterio que te anuncia,
ves, una epidemia nocturna me inunda,
enfermedad cutánea de nubes, violenta melodía...

Entro atolondrado en un sueño apócrifo
dándote como compañía parte de mí
como el color de casa, a cada paso,
en la cocina donde tomas el café,
bajo la ducha,
y entre la hierba que te mima desde el techo...

Llevas contigo, en los guantes colgados con un hilo al cuello,
los cuervos, el tren de cercanías, la juventud tan dispensable.

¿Quién eres tú? El que te bañas
dos veces en las mismas lágrimas... ¿Qué inquietos dioses
te las estudian en láminas de microscopio?
Mis ojos astigmáticos escuchan la tormenta de tu pelo
en los estratos geológicos del aire...

¿Qué puedo esperar de tu aparición
más de lo que cualquier nación espera
del secreto de los astros, hoy alineados?

¿Quién eres tú, polen helado y caliente, que
al despedirte dejas en mis poros miligramos
de un precipitado de misterio que te anuncia?...

Vin vărsat

În vreme ce alţii găsesc căutând, tu găseşti găsind
o fisură în fibra timpului, să ne ascundem
de acest oraş unde nu e bine să fii
metecul universal, la sfârşitul mileniului.

Abia plecată de lângă mine, te văd sosind
cu migraţia pietrelor rostogolite de nori
pe drumurile ce ne-au adus şi pe noi,
cândva, în centrul acestei margini.

Mi-e rău de singurătatea ta care nu se vindecă
nici înghiţită de singurătatea mea canibală;
cum stai în depărtarea apropiată
eşti ca vinul vărsat dar prins în cădere
de mănuşa de umbră a mâinii mele...

Vino derramado

Mientras otros hallan buscando, tú hallas hallando
una fisura en la fibra del tiempo para escondernos
de esta ciudad en la que no conviene ser
advenedizo universal, en el fin del milenio.

Apenas partes de mi lado, te veo regresar
con las migraciones de las piedras rodadas por las nubes
en los caminos que también nos condujeron,
antaño, hasta el centro de este extremo.

Tu soledad me enferma pues no tiene cura
ni engullida por mi soledad caníbal siquiera;
al verte en la más cercana lejanía
eres igual que el vino derramado y atrapado en su caída
por el guante de sombra de mi mano...

Rugină

De când îmi tot fac de lucru prin preajma lucrurilor
rămâne amânată o întrebare
fluturând pe oglinda asfinţiturilor de soare
ca părul pietrelor în albia râurilor.

Este un fel de a te lăsa întrebat
de cineva de dincolo, care nu întreabă
deşi locuieşte în întrebarea ta, ca miejii
ce umplu cu tăcerea lor, toamna, nucile.

Şi are un fel de a te privi aşternându-se peste depărtările
pe care ochii tăi le zăresc în adânc, aproape;
adiere a trecutului depunându-se
cu roua ruginii pe lucruri inoxidabile.

Şi este asemeni golului ce umple dintotdeauna
zilele tale ţinute în preajma nopţii:
licurici ai răbdării şi aşteptării, luminiţă doar cât
să nu se sperie beznele de întunecime...

Orín

Desde que me entretengo al filo de las cosas
queda pendiente una pregunta
que ondea en el espejo del ocaso
como el cabello de las piedras en el lecho del río.

Es una forma de dejar que te pregunten
sobre los otros, los que nunca preguntan
aunque en tu pregunta habitan, como los corazones
que llenan con silencio, las nueces, en otoño.

Su modo de mirarte, cerniéndose en esa distancia
que sus ojos divisan en lo hondo, muy cercana;
exhalación de un pasado que se posa
con el rocío del orín en lo inoxidable.

Y es como el vacío que siempre ha llenado
tus días suspendidos en torno a la noche:
luciérnagas de espera y paciencia, minúsculas apenas
para que las tinieblas no teman la oscuridad...

Tango în gând

Ia-mă de mână
ascunde-mă-n răsuflarea ta
uită-mă
printre lucrurile pe care le amâi şi durează
în tine levitând ca o somnolentă erotică
vom vorbi cândva
de la piele la piele
printre cuvinte
uită-mă
în timpul cât ne-a rămas
nu prea mult
cine ştie?
e chiar mai bine
să nu evocăm speranţa care este o falsă apropiere
suspendaţi în tăcerea arborescentă
ne golim unul în celălalt
de o milă lichidă ce nici nu vindecă
nici răneşte.

Înfloreşte în tine misterul
ca un pâlc de răchiţi
la marginea unui fluviu interior ce-ţi răsfaţă chipul
chiar dacă ar dori
ochii tăi nu mă pot zări
pe partea nevăzuta a lunii.
Uită-mă
spre a mă regăsi – poate – într-un pliu al memoriei
din vremea când nopţile aduceau
dinaintea noastră
prietenoase incertitudini
de timp guraliv
peste care însă plana spaima frântă.
ca o pâine nici dăruită şi nici primită.

Tango en mente

Coge mi mano
escóndeme en tu aliento
olvídame
entre las cosas que aplazas y duran en ti
y como un letargo erótico levitan
algún día hablaremos
de piel a piel
entre palabras
olvídame
en ese tiempo que nos queda
que no es mucho
¿quién sabe?
tal vez sea mejor
no evocar la esperanza pues es un falso acercamiento
en el silencio arbóreo
nos vaciamos uno en el otro
de una líquida piedad que ni nos cura
ni lacera.

En ti florece el misterio
como los mimbres en manojo
por la ribera de un río interior que te acaricia el rostro
y aún queriendo
tus ojos no me pueden ver
al lado oculto de la luna.
olvídame
para reencontrarme – tal vez – en un pliegue de memoria
de aquellos tiempos cuando nuestras noches
nos agasajaban
con afables incertezas
de tiempo parlanchín
sobrevolado empero por el pavor quebrado
como un pan que ni se ofrece ni se acepta.

Ne urăm reciproc cu iubirea
forma abrazivă
a imposibilității de a fi unul celălalt
cu singurătate
cu tot
aşteptând nimic
iar timpul cu urgențe ramificate
îşi agită la fereastră invizibile semne.

Ne îmbrățişăm spasmodic cu neputința
ce-şi întinde mâinile dar le şi ascunde
nefericirea
unuia suflă în palmele reci
ale celuilalt
să le trezească la viață
cu flăcări stinse.

Şi a rămas între noi doar o ezitare ce umblă singură
pe străzi
noaptea
în cutremurul somnului
ia-mă de mână
ascunde-mă-n răsuflarea ta
uită-mă
poate înduioşăm moartea cu
această complicitate.

Nos odiábamos con el amor
forma abrasiva
de la imposibilidad que el uno sea el otro
con soledad
y todo
nada esperábamos
y el tiempo de ramificadas emergencias
en la ventana agitaba sus invisibles gestos.

Abrazos espasmódicos nos dábamos con la impotencia
que tiende el brazo y lo esconde a la vez
la desdicha
de uno era del otro el aliento
en las manos frías
tratando de volverlas a la vida
con llamas muertas.

Entre nosotros no más ha quedado la vacilación que anda sola
por las calles
de noche
y en el terremoto de mi sueño
coge mi mano
escóndeme en tu aliento
olvídame
pues tal vez logre a la muerte conmover
nuestra complicidad.

Ploaia în amintirea norului

Fericită
partea de vizibil ce te arată lumii
altfel decât se adună în mine absența ta
aluvionară – viitură
de frunze și crengi rupte
spre stăvilarul
din josul râului

Mă locuiești ca ploaia în amintirea norului
ploaia ce spală timpul...

Sigur că distanța este – spui tu – o numărătoare inversă
iar ceea ce s-a întâmplat încă poate să mai aștepte
îmbătrânesc violent
zi și noapte ...

La lluvia en la memoria de la nube

Dichosa
faz de lo visible que te muestra al mundo
distinta de cómo se suma en mí tu ausencia
riada aluvionaria
de ramajes y hojas rotas
hacia la presa
que hay río abajo.

Me habitas cual lluvia en la memoria de la nube
la lluvia que enjuaga el tiempo ...

Es obvio, la distancia – dices tú – es una cuenta atrás
y lo que ocurrió aún puede esperar
yo envejezco violentamente
día y noche...

Zidul galben

... iar fiindcă mâinile de mireasmă ale lucernei
ajută noaptea să-mbălsămeze
trupul câinelui mort aruncat în curtea
casei din josul străzii unde nu mai e nimeni –
palpez cu degete pe sub sunete
erupția înfloririi tale neașteptate
pe muchia acelui timp – zidul galben
încălecat leneș cât să-ți arăți inocenta
pulpelor de copilă – vii sau pleci
din grădina cu necoapte cireșe ?

...și cum de obicei nu se poate ști
cât de neînduplecată-i intransigența
timpului ce desăvârșește pierderile
chiar dacă în armistițiul iluziei ne apropiase
spaima unui sărut ce țipa din tine
repede însă ironizat de culoarea
improbabilului ce-ți lingușea buzele dis-de-dimineață –

... mă încredințez acum mai degrabă porilor
care pe degetele mele încă păstrează
senzația acelei apropieri
și te regăsesc în adâncul unui defunct ecou
de unde memoria recompune culorile
uimirii ce însoțea pe atunci în tăcere
lunecarea ta pulsatilă între două lumi –

... dincolo și dincoace de zid – simultană
ivire a unor dispariții fulgerătoare
precum privirile noastre jonglând aparențele
cât să-mi rămână între degete – iată – rumegușul
ipotezelor ipotezelor ipotezelor...

El muro amarillo

...ya que las manos de fragancia de la alfalfa
ayudan a la noche a embalsamar
al perro muerto y tirado en el jardín
de una casa inhabitada calle abajo –
con dedos palpo bajo los sonidos
la erupción de tu inesperado florecer
y en el filo de ese tiempo el muro amarillo
que montas con pereza justa para dejarme
ver la inocencia de tus muslos
de chiquilla – vienes o vas
del huerto con cerezas sin granar?

... y como siempre no hay forma de saber
lo desalmada que es la intransigencia
del tiempo que las pérdidas remata
durante el armisticio de la ilusión si bien nos había juntado
el susto de un beso que en ti gritaba
pero enseguida ironizado por el tinte
de la improbabilidad que en la madrugada tus labios adula –

...me entrego ahora más bien a los poros
que en mis dedos aún guardan la sensación
de aquel acercamiento
y vuelvo a encontrarte en lo hondo de un difunto eco
de donde la memoria recompone los colores
del pasmo que acompaña entonces en silencio
tu resbalar bombeante entre dos mundos –

...al otro y a este lado del muro se asoman
evanescencias fulgurantes simultáneas
al igual que nuestras miradas haciendo con las apariencias malabares
lo justo para que conserve – ya ves – entre los dedos el serrín
de las hipótesis, hipótesis, hipótesis...

Ţărm în cer

Mamei

Aerul tare al serii – încă-ne-moartea
răscolea cu degete umede prin plămânii ei
vântul ridicase brusc două pene sure
semnele de dincolo rămâneau tulburi
nimeni nu mai putea s-o ajute – nici Dumnezeu.,
nici iubirea –

se înălţa uriaşă prăbuşindu-se peste mine
spaima din lăuntrul ei îndelung amânată
îmi venea s-o ascund departe-n prenaştere
sau sub limbă într-o subită muţenie
numai să deghizez această infirmitate
a iubirii ce-şi plânge de milă –

ciorile pe gard întregeau misterul
nimicului ipocrit ce se împlineşte
sângele respiraţiei ei svâcnea spre cerul
golit de albastrul profund unde ea zărea
ţărmul de dincolo cu vagi răchiţi –

şi cum nu o aştepta nimeni s-a răzgândit
acceptând ca pe o coajă de pâine compasiunea
pe care i-o întindeam oferindu-mi-o de fapt mie
cel care inexist atât de patetic ...

Orilla en el cielo

A mi madre

El aire fuerte de la noche – la todavía no-muerte
hurgaba con los dedos húmedos en sus pulmones
de pronto el aire levantó dos plumas grises
aun opacos los signos del más allá
nadie podía ayudarla – ni Dios ...
ni el amor –

subía inmenso y se derrumbaba sobre mí
el pánico de su interior siempre aplazado
quería esconderlo lejos, en el prenacer
debajo de la lengua en súbita mudez
por sólo disfrazar esta minusvalía
del amor que se autocompadece –

los cuervos en la verja completaban el misterio
de la nada hipócrita que se cumple
la sangre de su aliento pulsaba hacia el cielo
vacío de azul donde ella divisaba
la otra orilla con vagos juncales –

y como nadie la esperaba cambió de opinión
aceptando como un mendrugo mi compasión
que yo le daba, ofreciéndomela a mí
el que de modo tan patético inexiste...

Lumina din pietre

Fereastră deasupra mării
lentă absorbție
o nervozitate vibrează în înserare
un principiu neînțeles experimentează cu tine viața
un prea târziu stoarce din nori culorile asfințitului.

Fugă de umbre spre nicăieri
disperarea se dă la sine
timpul cu ochi de leşie
te priveşte adânc în plămâni
îți cercetezi pe toate laturile inutilitatea
îi pipăi pe toate cusăturile trăinicia.

Fereastră spre gol
lumina de nisip curge
din pietrele şlefuite la orizont

dăruieşte-te
            însă
                nu
                    doar
                        să scapi
                            de tine
nimeni nu te iubeşte
            un câine aleargă pe dig
                taci în stive.

La luz de las piedras

Ventana sobre el mar
lenta absorción
vibra un nerviosismo en el anochecer
y un principio incomprensible experimenta la existencia sobre ti
un demasiado tarde escurre de las nubes colores del atardecer.

Fuga de sombras hacia ningún lado
desesperación que coquetea con sí misma
el tiempo con ojos de brea
te mira hondo en los pulmones
compruebas tu inutilidad por todos los costados
palpas tu fortaleza en todas tus costuras.

Ventana al vacío
la luz de arena fluye
desde las piedras que el horizonte pule

entrégate
pero
no
sólo
para deshacerte
de ti
nadie te quiere
un perro por el dique corre
tú callas en silencios apilados.

Mesagerul

Sfârşit de mileniu. Plouă. Cerul îşi scutură oboseala
oameni trişti continuă să locuiască în case triste
unde pereţii se privesc faţă în faţă ca zilele
cu nopţile şi prezenţele
cu absenţele ...

Nici un semn de dincolo nici o emoţie
expulzată din spaţiile unde misterul
se stratifică rece – scânduri
indiferente în curtea unei fabrici de cherestea

ci doar această diversiune a timpului
ţesându-se în vreme ce se deşiră
ca hainele morţilor – singurele în stare
să tacă despre ceea ce nu ştiu vorbi.

Stau la fereastra dintre cele ce se întâmplă şi nu se întâmplă
în această ploaie şi uscată şi udă
pândind o germinaţie de răspunsuri
la întrebări încă neînsămânţate.

Iar din orizont pe oceanul de inexprimabil
înaintează poemul – cu o ramură de cuvinte
în dimineaţa lumii – înseninând ape sumbre
ademenit de fluieratul distrat; al meu, al tău.

El mensajero

Fin de milenio. Llueve. El cielo sacude su cansancio
hombres tristes siguen viviendo en tristes casas
donde los muros se miran cara a cara como los días
a las noches y las presencias
a las ausencias...

Ni una señal del más allá ni una emoción
expulsada de los espacios donde el misterio
se estratifica fríamente – tablas
indiferentes, en el patio de la maderera

salvo esta distracción del tiempo
tejiéndose mientras se deshilacha
como el atuendo de los muertos – el único capaz
de callar sobre lo que no sabe hablar.

Habito la ventana entre lo que sucede y lo que no
sucede
bajo esta lluvia mojada y seca a la vez
acechando el germinar de las respuestas
a preguntas todavía sin sembrar.

Mientras al horizonte, sobre el océano de lo inexpresable
avanza el poema – con un brotar de verbos
al despertar del mundo – serenando aguas sombrías
cautivado por el silbido distraído; mío, tuyo.

Capra virtuală

Capra babei Floarea şi capra semitică a lui Saba
încă mai pasc aceeaşi iarbă pe tăpşanul
unde îmi duceam şi eu caprele în copilărie.
Iar la Paris locuieşte capra virtuală
în computerul fiului meu şi se străduieşte să behăie.
E o problemă de reglaj şi de generaţii
de viaţă şi de umbră a ei – aporie
ce-i dă dureri de cap realităţii
şi îndepărtatului
Parmenide.

Iar dilemele mele au tipica nerăbdare
a bătrânilor – sită din care timpul începe să curgă
când simt pe piele înţepături electronice de furnici.

Improbabilă continuă să fie moartea
schimbând feţe-feţe cu viaţa
pe cubul lui Rubick
sub rotaţia degetelor mele stângace.

Se zice că *a fi* este chiar raţiunea lui

dar începe de unde
şi cine eu
care viaţă?

Noaptea îşi împunge-n fereastră coarnele virtuale.

La cabra virtual

La cabra de la tía Flor y la semítica de Saba
pacen aún la misma hierba en la loma
donde de niño mis cabras también llevaba.
Mientras, en el ordenador de mi hijo en París, reside la cabra
virtual que se esmera en balar.
Es un problema de ajustes y generacional
de vida y de sombra suya – aporía
que da migrañas a la realidad
y a Parménides
el alejado.

Y mis dilemas sufren la típica impaciencia
de los ancianos – cedazo del que el tiempo se empieza a escurrir
cuando noto en la piel un electrónico hormigueo.

La muerte sigue siendo improbable
permuta con la vida poniéndose de mil colores
en el cubo de Rubick
bajo la torpe rotación de mis pulgares.

Dicen que "el ser" es justo su razón

pero empieza dónde
y yo quién
¿cuál vida?

La noche en la ventana hinca sus virtuales cuernos.

MIRCEA MĂLUȚ

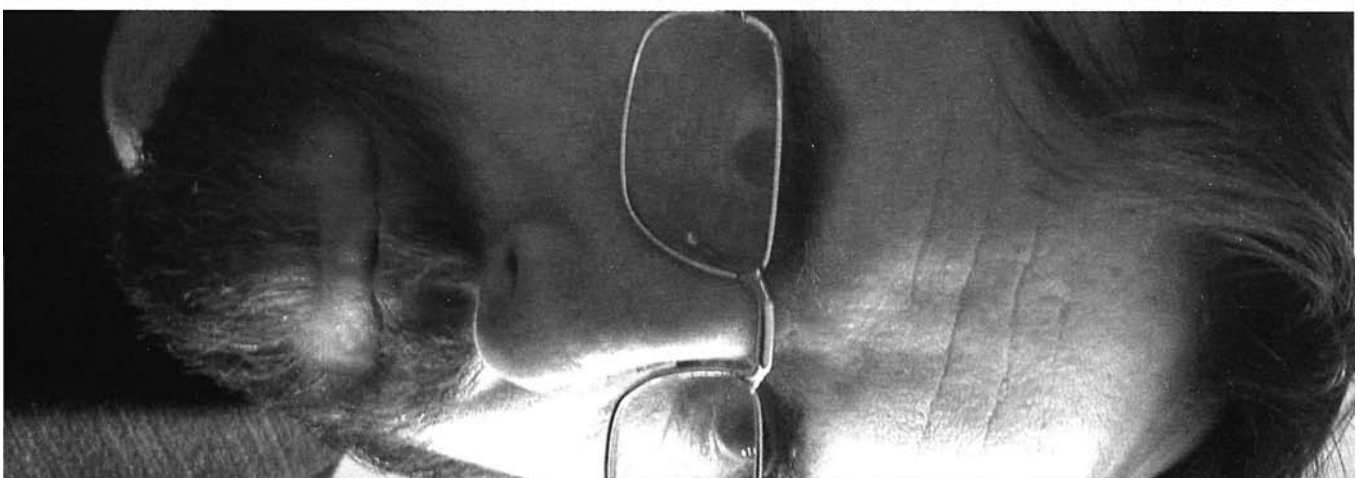

Pseudonimul literar al lui Marcel Seserman. S-a născut la 9 iulie 1963, în satul Măluț. A urmat cursurile Universității Babeş-Bolyai, Facultatea de Matematică din Cluj-Napoca (1987). Este şef serviciu la Biblioteca Județeană Bistrița-Năsăud.

A publicat volumele: *Exilul lacrimii,* Editura *Clusium*, Cluj, 1992. *Fragmente din monografiile imperiului,* Editura *Limes*, Cluj, 2002. *Topografii critice,* Editura *Eikon*, Cluj, 2004. *Fragments des monographies de l'empire*, Editura *Limes*, 2006, Cluj-Napoca, versiune franceză de Tudor Ionescu.

Au scris despre cărțile lui: Gheorghe Grigurcu, Al. Cistelecan, Anton Horvath, Mircea Petean, Teodor Tanco, Ioan Pintea, Virgil Rațiu, Simona Konradi şi alții.

Seudónimo literario de Marcel Seserman. Nació el 9 de julio de 1963, en el pueblo de Măluț. Se licenció por la Universidad Babeş-Bolyai, Facultad de Matemáticas de Cluj-Napoca (1987). Es jefe de servicio en la Biblioteca Provincial de Bistrita-Năsăud.

Ha publicado los volúmenes: *Exilul lacrimii* (El exilio de la lágrima), Editorial *Clusium*, Cluj, 1992. *Fragmente din monografiile imperiului* (Fragmentos de monografías del imperio), Editura *Limes*, Cluj, 2002. *Topografii critice* (Topografías críticas), Editorial *Eikon*, Cluj, 2004. *Fragmente din monografiile imperiului* (Fragmentos de monografías del imperio), Editorial *Limes*, 2006, Cluj-Napoca, versión francesa de Tudor Ionescu.

Han escrito sobre sus libros: Gheorghe Grigurcu, Al. Cistelecan, Anton Horvath, Mircea Petean, Teodor Tanco, Ioan Pintea, Virgil Rațiu, Simona Konradi y otros.

prefață

aşa ne-a fost dat nouă
să ne naştem între două căderi
aflați totdeauna în dosarele călăilor
victimele necesare echilibrului

visurile noastre
sunt insomniile gropii

umbra îngerului
şi confidenții negației suntem
de la o vreme numai asfințituri

prezenți la ora aceea
când se toarnă moartea în lucruri

prefacio

éste fue nuestro sino
nacer entre las dos caídas
presentes en los expedientes de los verdugos siempre
víctimas necesarias para el equilibrio

son nuestros sueños
los insomnios del foso

sombra del ángel
y confidentes somos de la negación
de un tiempo para acá sólo anocheceres

presentes en la hora
cuando se vierte muerte en las cosas

nepregătiți pentru acest echinox

scribul (9,1)

am auzit că alibiurile tale
nu i-au convins pe judecătorii ascetici
în fapt ei ştiau de manuscrisele umbrei

undeva în provinciile imperiului
se roagă feții în pântecele femeilor
să nu se mai nască
şi plâng neauziți la marginea lumilor
nepregătiți pentru acest echinox

trece acum cel ce dă
cu diapazonul(4) în temeliile lumii ascultând
foarte atent la tulburarea extremităților

desprevenidos ante este equinoccio

el escriba (9,1)

me enteré que tus coartadas
no convencieron a los jueces ascetas
tenían en verdad noticia sobre los manuscritos de la sombra

en algún sitio en las provincias del imperio
los fetos rezan en el vientre de sus madres
para no nacer nunca
y lloran olvidados al margen de los mundos
desprevenidos ante este equinoccio

y ahora pasa el que golpea
en los cimientos de este mundo con su diapasón(4) y escucha
muy atento cómo se estremecen las extremidades.

între două verticale de întuneric

martorul (9,19)

oricum ai merge
tot pe-o margine te afli
între două verticale de întuneric

îți zici un ecou frânt își aduce aminte
ce gândesc oare umbrele despre lucruri
într-o noapte ca asta ce se lasă
peste lume ca o groapă comună

îți așezi pedeapsa alături
ca pe un vechi și bun vecin
lângă zestrea resturilor

stai într-o provincie tristă a imperiului
privești cum vine noaptea
ca o taină medievală
și știi că undeva ei
privesc în calendarele tale
ce n-au sărbători

entre dos verticales de oscuridad

el testigo (9,19)

vayas por donde vayas
seguirás en el borde
entre dos verticales de oscuridad

te dices: un eco truncado se acordará
de lo que tal vez piensen las sombras de las cosas
en una noche como ésta que se cierne
sobre el mundo como una fosa común.

sientas al lado a tu castigo
como a un vecino viejo y entrañable
junto al ajuar hecho de restos

vives en una triste provincia imperial
miras la noche al caer
como un misterio medieval
y sabes que en alguna parte ellos
miran tus calendarios
sin festivos

o durere cu degetele-nfipte în ziua de mâine

călătorul (7,7)

cu asedii prelungi mă-ntâmpină viitorul
ştiu că demult marginile mă aşteaptă flămânde
şi fac obositoare şi complicate calcule
pentru fârâmitura de echilibru

liniştea mea
pribeaga imperiului plecată-n exil

pârâie obosite temeliile povestite
de cronicarii retraşi pe ascuns
pentru cel venit în numele treimii
e o tulbure vânătoare-n imperiu vă spun

cerul şi-a luat câmpiile-napoi
iau drumul în spate şi-apun
în durerea cu degetele-nfipte
în ziua de mâine

un dolor con los dedos clavados en el mañana

el viajero (7,7)

con largos asedios me recibe el futuro
sé que hace tiempo me esperan hambrientos los lindes
cálculos extenuantes y complicados me hago
por una migaja de equilibrio

mi tranquilidad
errante del imperio partida en exilio

crujen cansados los cimientos relatados
por los cronistas retirados a escondidas
para el que viene en nombre de la trinidad
hay una turbia caza en el imperio, os lo digo

el cielo se lleva de vuelta sus praderas
me echo a la espalda el camino y anochezco
en el dolor con los dedos clavados
en el mañana

cu un şanţ şi un val de pământ
în braţe suntem gata

călătorul (9,21)

suntem ecoul acestei mici erori imperiale
şi se desfoliază frica în fâşii lungi
când se toarnă seara în azimi

nu mai măsuraţi morţii
când clipa îngenunchează-n înserarea aripii
nu ne mai putem împotrivi
semnului celui plecat

împrumutaţi-ne un clopot de drum
lăsăm descântecul despicat în ţărână(7)
cu un şanţ şi un val de pământ
în braţe suntem gata

con una zanja y en los brazos un alud de tierra,
estamos listos

el viajero (9,21)

somos el eco de este leve fallo imperial
y el miedo se descama en largas tiras
cuando en pan ázimo se vierte el atardecer

dejad ya de medir los muertos
cuando el instante se arrodilla en el crepúsculo del ala
ya no podemos oponernos
a la señal del que se fue

prestadnos un cencerro para el camino
dejamos el conjuro hendido en tierra(7)
con una zanja y en los brazos
un alud de tierra estamos listos

viitorul ca un incest al destinului

călătorul(13,3)

după nouă luni
o femeie a născut blestemul
acela care refuză
să treacă-n trecut

voi sunteţi fiii mlastinilor(9)

este târziu dacă rădăcinile s-au rătăcit
şi-aţi apărut tremurând
în visurile tăinuitorilor(10)

vă spun
că l-a întâmpinat
un refuz al seminţelor

aici la marginea imperiului
viitorul e ca un incest al destinului

el futuro como incesto del destino

el viajero (13,3)

tras nueve meses
una mujer dio a luz la maldición
aquella que rehúsa
pasarse al pasado

sois hijos de las ciénagas(9)

si las raíces se han extraviado es tarde
si habéis aparecido tiritando
en sueños de encubridores(10)

os digo
que fue acogida con
rechazo por las semillas

aquí, al margen del imperio
el futuro es como un incesto del destino

şi scribii dorm în imperiu la căpătâiul religiilor

călătorul (11,1)

orb într-una din provinciile imperiului
căutând fratele vitreg
plecat pe aleile frigului
de ce l-au trimis tocmai pe el
după testamentele sacre

orb prin provinciile imperiului
îşi pipăia cu atenţie trecutul
o rană în creştere
de la un capăt la altul

el era destinat echilibrului
şi nu s-a găsit nimeni
potrivit de destinat echilibrului

o să raporteze că bemolii
umblă nestingheriţi
o să le povestească despre graniţele provinciale
unde ar fi dorit să-şi construiască
o certitudine pe verticală(8)

y los escribas duermen en la cabecera de las religiones en el imperio

el viajero (11,1)

ciego en una de las provincias imperiales
buscando al hermanastro
que por las alamedas del helor partió
por qué enviarle justo a él
en busca del sagrado testamento

ciego por las provincias imperiales
palpaba cuidadoso su pasado
herida en aumento
desde un extremo al otro

el equilibrio era su destino
mas no se encontró a nadie
apropiado, cuyo destino fuera el equilibrio

informará que los bemoles
deambulan a su aire
les contará lo de los lindes provinciales
donde hubiera deseado edificar
una certeza en vertical(8)

IOAN PINTEA

Volume publicate: *Frigul şi frica*, 1992; *Primejdia mărturisirii. Convorbiri cu N. Steinhardt*, 1993; *Însoțiri în Turnul Babel*, 1995; *Mormântul gol,* 1999; *Grădina lui Ion*, 2000; *Bucuria întrebării. Părintele Stăniloae în dialog cu Ioan Pintea*, 2002; *Admirații ortodoxe*, 2003; *Mic jurnal discontinuu*, 2005; *Mic jurnal discontinuu cu N. Steinhardt*, 2007; *Primejdia mărturisirii. Convorbirile de la Rohia urmate de Jurnal*, 2007.

Volúmenes publicados: *Frigul și frica* (El frío y el miedo), 1992; *Primejdia mărturisirii* (El peligro de la confesión). *Convorbiri cu N. Steinhardt* (Conversaciones con N. Steinhardt), 1993; *Însoțiri în Turnul Babel* (Acompañamientos en la Torre de Babel) 1995; *Mormântul gol* (El sepulcro vacío) 1999; *Grădina lui Ion* (El jardín de Ion) 2000; *Bucuria întrebării. Părintele Stăniloae în dialog cu Ioan Pintea* (El regocijo de la pregunta. El Padre Staniloae en diálogo con Ioan Pintea) 2002; *Admirații ortodoxe* (Admiraciones ortodoxas) 2003; *Mic jurnal discontinuu* (Pequeño diario discontinuo) 2005; *Mic jurnal discontinuu cu N. Steinhardt*, (Pequeño diario discontinuo con N. Steinhrdt) 2007; *Primejdia mărturisirii. Convorbirile de la Rohia urmate de Jurnal* (El peligro de la confesión. Las conversaciones de Rohia seguidas del Diario) 2007.

melci aborigeni

cum se aşează cuminţi toate în adâncul inimii
şi cum sar precum arcurile de oţel în sus şi în lături
când nici nu te aştepţi
sau te aştepţi mai puţin
sau deloc
cum înfloresc floricelele sub formă de confetti
asemenea insignelor sovietice şi la fel ca talismanul barbarilor
şi cum se ofilesc pe loc când toamna
ca o coropişniţă întunecată sapă nestingherită
galeriile negre între mormintele proaspete
confuzia e ascuţită şi are două lamele aidoma foarfecii
şi taie
întocmai ca vulturii asiatici
plutim pe cerul albastru
în sfârşit pregătiţi să zburăm înspre ţările calde
nici nu ştim că nu suntem aşteptaţi nicăieri
nici nu ştim că nu mai facem parte din specia migratoarelor
e greu de spus pentru că într-adevăr e greu de înţeles
de fapt definiţia despre noi e un clişeu înşurubat
şi ţinut strâns între menghinele aurii
de fapt suntem mici şi neînsemnaţi
semănăm foarte mult cu pilitura de fier
şi realitatea e cu totul şi cu totul alta
peste râu stă magnetul uriaş precum muntele
într-o bună zi o să fim cu toţii
dar absolut cu toţii
ai Lui.

caracoles aborígenes

mientras todo se asienta calmado en el fondo del corazón
mientras salta cual muelle de acero arriba y a un lado
cuando no te lo esperas
o cuando menos te esperas
o en absoluto te esperas
mientras florecen palomitas en forma de confeti
como insignias soviéticas o como talismán de bárbaros
y se marchitan súbitas cuando el otoño
como oscuro alacrán cava desahogado
las galerías negras entre tumbas frescas
la confusión es afilada y tiene dos cuchillas de tijera
y corta
cual águilas asiáticas
flotamos en el cielo azul
listos por fin para volar hacia las tierras cálidas del sur
ni siquiera sabemos que nadie nos espera
ni siquiera sabemos que no pertenecemos ya a la especie
migratoria
difícil de decir, ya que es difícil de entender
la definición sobre nosotros es un cliché atornillado
y apretado entre dorados tornos
somos en realidad pequeños e insignificantes
y nos asemejamos a la limadura del metal
mientras la realidad es totalmente otra
hay un imán gigante como un monte sobre el río
y llegará el día en que seamos todos
pero absolutamente todos
Suyos.

melancolie

nu mai sunt liber demult
astăzi mă privesc mai cu atenţie ca oricând
e clar e foarte limpede că am încărunţit
scot emoţionat din buzunarul de la uniformă
un brici ascuţit şi asemenea unui kamikaze-adolescent
hârşti! hârşti! îmi elogiez înfăţişarea
câteva picături de sânge şi o rană adâncă o tăietură până la os
îmi trădează perfid melancolia
astfel pregătit
pot înainta disciplinat
în urma profesorului miron
intenţiile bune cresc precum copăceii din lotul experimental
dar nu pot sub nici un chip developa acest film alb-negru
în care un elev de liceu
tuns cu foarfeca precum gardul de tuie
colorat, zvelt, subţirel ca o trestie
deşurubează nestingherit inspiraţia cu o şurubelniţă în atelierul mecanic
şi cu un magnet minuscul atrage pilitură fierbinte
pentru războiul de o sută de ani
şi pentru că nimeni nu-i garantează că va fi învingător
numără tractoarele republicii
şi le denumeşte caleşti
ademenit şi tulburat peste măsură de gloria altora
speriat de proletarii de la popicărie
iubeşte cu patimă pe violeta bozbici din măgura ilvei
şi refuză să iasă din incinta castelului bethlem
cu siguranţă va rămâne pentru totdeauna aici
îngropat în filmul acesta de celuloid

melancolía

ya no soy libre hace tiempo
me miro hoy con más detenimiento que jamás
está clarísimo que tengo el pelo cano
y del bolsillo de mi uniforme saco emocionado
una navaja afilada y cual kamikaze-adolescente
¡zas! ¡zas! elogio mi apariencia
unas gotas de sangre y una herida honda, un corte hasta el hueso
traiciono mi melancolía pérfido
así pues preparado
puedo avanzar disciplinado
detrás del profesor Míron
las buenas intenciones crecen como arbustos en el vivero experimental
si bien de ningún modo puedo revelar este carrete en blanco y negro
en el que un alumno de instituto
cortado el pelo con tijeras como si fuera un seto de tuya
bronceado, esbelto, grácil como una caña
desatornilla a su aire la inspiración con destornillador en el taller
y atrae con un microscópico imán la limadura hirviente
para la guerra de los cien años
y como nadie le asegura ser el vencedor
contando los tractores de la patria
los renombra calesas
sobremanera tentado y turbado por la gloria ajena
y asustado en la bolera por los proletarios
ama apasionado a Violeta Bozbici del pueblo de Magura Ilvei
y del recinto del castillo Bethlem se niega a salir
seguro que se quedará allí, siempre jamás
bajo esta película de celuloide enterrado

tuns regulamentar şi îmbrăcat în uniformă de licean
în locul lui
eu
prizonier al maturităţii, bărbierit şi dat cu after shave
înaintez disciplinat în urma profesorului miron
aprind lumânări pe mormintele grofilor
din cimitirul reformat
de lângă stadionul de fotbal
şi îl privesc cu atenţie
cum înaintează spre mine

corte reglamentario de pelo y uniforme de instituto
en su lugar yo
prisionero de la madurez, afeitado y embadurnado en after shave
disciplinado avanzo tras el profesor Míron
enciendo velas en tumbas de condes húngaros
del cementerio reformado
al lado del estadio
le miro detenidamente
mientras avanza hacia mí

clipa

n-am avut somn nici odihnă mă trezeam odată cu găinile
şi asemenea pescarului somnambul am forţat
toate mările patriei
precum amiralul nebun mi-am înecat toate corăbiile
se prea poate să fi fost o iluzie
se prea poate să fi fost un aisberg ascuns undeva aproape de rotterdam
pe malul mării nordului
unde în martie anul acesta am cules împreună cu cristi scoici
pentru iubitele noastre soţii
oricum a fost ceva romantic vântul bătea cu putere
peste valuri a apărut hokusay
aveam părul ud şi dinspre port ca un corb uriaş
privea stalinist industrializarea
recunosc
am avut întotdeauna ambiţia să sparg cele mai scumpe obiecte cu zgomot
o, dar clipa aceasta îmi cere o pregătire specială
cu multă graţie mi-am aşezat uneltele pe un covor fermecat
am şlefuit piatra până când din vanitate şi ea a primit o strălucire anume
am spălat-o în uleiuri şi am cufundat-o în vase bizantine
la un loc cu parfumuri,mirodenii şi arome
nici nu ştiu bine cum să numesc această ceremonie

el instante

no tuve sueño ni descanso al despertar con las gallinas
y como el pescador sonámbulo forcé
todos los mares de la patria
cual loco almirante he hundido mis veleros
tal vez fuera una quimera
tal vez fuera un iceberg oculto cerca de
róterdam
a orillas del mar del norte
donde estuve recogiendo conchas con cristi este marzo
para nuestras amadas esposas
y fue romántico en el fondo, soplaba el viento en fuerza
surgió sobre las olas hokusay
tenía el pelo húmedo y desde el puerto cual enorme cuervo
la industrialización miraba estalinistamente
admito
que siempre tuve la ambición de romper objetos caros con
estruendo
oh, pero este instante requiere entrenamiento especial
coloco grácil sobre la alfombra mágica mis útiles
pulo la piedra hasta que adquiere por vanidad un brillo
especial
la unjo con aceites y la sumerjo en vasijas bizantinas
junto con los perfumes, especias y aromas
no sé muy bien cómo denominar este ceremonial

frunze

ador aceşti copaci îmbătrâniţi
fără speranţe şi lipsiţi de orice ideal
nu-i plâng
dar amintindu-mi de copilărie mea
mă pun în situaţia lor
neatrăgători cum sunt
totdeauna cu frunzele galbene niciodată înfloriţi
părăsiţi de toate păsările cântătoare
doldora de veverițe şi ciocănitori
treziţi la viaţă doar de treisprezece corbi
nici sinceritatea mea nu-i mai poate proteja
sunt asemenea nouă
sunt asemenea oamenilor
tinerețea a devenit un pumn de oscioare
cenuşă pentru burta bătrâneţii
păianjeni şi viermi
adoraţia mea e un cântec de înmormântare
poate aflu într-o bună zi
că toamna nu e numai un anotimp
dimpotrivă
e cu totul
şi cu totul
altceva
altceva.

hojas

adoro estos árboles envejecidos
faltos de ideales, desesperanzados
y no los compadezco
mas recordando mi infancia
me pongo en su lugar
con su poco atractivo
siempre con hojas secas, nunca en flor
abandonados por los pájaros canoros
repletos de ardillas y carpinteros
por trece cuervos despertados a la vida
ni la sinceridad puede ya protegerlos,
y se nos asemejan
y se asemejan a los hombres
la juventud puñado de huesecillos
ceniza en la tripa de la ancianidad
arañas y gusanos
mi adoración es un cántico fúnebre
tal vez descubra algún día
que el otoño no es sólo una estación
sino al contrario
es total
y completamente
otra cosa
otra cosa.

cântec de Înviere

dacă ai norocul să fii un serafim
şi-i timpul prielnic şi direcţia de zbor
e pe deasupra cimitirului

poţi să auzi vocile poeţilor cum se înalţă la cer
si poţi vedea cum focuri de aur ard în minţile lor
si cum poemele se nasc precum copiii care nu vor să vină
pe lume trase cu forcepsul
oh câtă grijă maternă şi câtă iubire acordă poeţii
cerului albastru şi aerului tare şi rarefiat
de deasupra oamenilor
cât de încântaţi sunt ei când stau pe terasă cu o sticlă de bere în faţă
şi privesc insistent
un pekinez care tocmai trece pe zebră strecurându-se abil
printre picioarele pietonilor
asemenea paznicilor de far
dau în fiecare zi şi în fiecare noapte piept cu uraganul
soarele stă în loc luna „trece pe cer aşa sfântă şi clară"
şi numai
stâlpul de foc înalt şi zvelt ca o ispită
ridicat dintr-o dată între ei şi marea roşie precum zidul
berlinului în faţa inspiraţiei
îi mai surprinde...

au ei poeţii vii o tehnică anume
lângă ei Dumnezeu se face mic
mic de tot
un omuleţ acolo care se lasă dus de mână
şi încântat îi urmează ascultător
până la marginile pământului

cántico de Resurrección

si tienes suerte de ser serafín
y el tiempo es propicio y el rumbo
sobrevuela el cementerio

podrás oír las voces de poetas que ascienden a los cielos
y podrás ver fuegos de oro ardiendo en sus mentes
y los poemas nacen como fetos que se niegan a venir al mundo
sacados con los forceps
oh, cuánta maternal atención y cuánto amor conceden los poetas
al cielo azul, al aire fuerte y enrarecido
que existe por encima de los hombres
y cuán felices ellos con una cerveza sentados en terrazas
mirando insistentes
a un pequinés cruzando el paso cebra entre las piernas de los
transeúntes
como el farero que se enfrenta noche y día al huracán
el sol se para y la luna "cruza el cielo tan sagrada y clara"[1]
y sólo
el poste de fuego, tan alto y esbelto como una seducción
erguido de pronto entre ellos y el Mar Rojo como un muro de
berlín ante la inspiración
aún consigue sorprenderlos...

encierran los poetas vivos cierta técnica
dios a su lado se vuelve pequeño
muy muy pequeñito
un hombrecillo apenas al que le llevan de la mano
y él los sigue encantado y dócil
hasta el fin del mundo

---

[1] alude al célebre poema de Mihai Eminescu *Sara pe Deal – Atardecer en la colina*

priveşte şi El uimit
cum printr-o mişcare absolut surprinzătoare
graţia lor atinge perfecţiunea

dacă ai norocul să fii un serafim
şi-i timpul prielnic şi direcţia de zbor e pe deasupra cimitirului
observi cum înviem unul câte unul şi cum glorioşi ne înghesuim
la ferestre
si pur şi simplu nu ştii ce să mai zici
pentru că toată lumea
vede-n sfârşit:
câţiva poeţi un Dumnezeu mic şi un pekinez
trecând pe zebră
strecurându-se abil printre picioarele trecătorilor

Él mismo mira asombrado
como a través de un movimiento sorprendente
la gracia de ellos roza la perfección

si tienes suerte de ser un serafín
y el tiempo es propicio y el rumbo sobrevuela el cementerio
notas como resucitamos, de uno en uno, y en la ventana
gloriosos nos amontonamos
y simplemente ya no sabes qué decir
pues todo el mundo
finalmente ve
a unos poetas, un dios pequeño y un pequinés
cruzando el paso cebra
abriéndose hábiles paso entre las piernas de los transeúntes

o aşa mare iubire

am scos toate instrumentele din debara şi toate cd-urile şi plăcile din vinilin
si am deschis puikurile speciale în care mătuşile baroce
i-au împachetat între gramofoane şi pikupuri
pe Zavaidok şi pe Jean Moscopol
toate vocile toate sunetele absolut toate acordurile şi dezacordurile
mi-au umplut dintr-odată viaţa cu frunze şi flori de lavandă
le-am aşezat pe etajera din hol şi cu un diapazon englezesc
încerc să găsesc tonul după care aş putea reinventa păpuşa rusească
orchestra exersează vis-a-vis de blocul de beton în care locuiesc de douăzeci de ani
şi încântă elita care îşi cumpără cămăşile de la magazinele steilmann şi castraveţii de la aprozarul din colţ
eu am devenit aproape o gâză singuratică
borcanele din care am consumat cu voluptate totul
şi sticlele de lapte goale pe care le aşez în fiecare dimineaţă pe pervaz
trădează din plin un atare comportament
cu cd-urile astea cu plăcile astea de vinilin
mă străduiesc din răsputeri să vă conving
că zgomotul lumii e de fapt muzica mea interioară
aş fi vrut să-l întâlnesc cândva pe mozart pe bach pe john lennon
dar n-am avut norocul acesta
au murit cu toţii
departe de blocul meu de beton undeva la orizont Dumnezeu cântăreşte sufletul lui nietzsche
în cântar stau unii peste alţii stivuiţi sute de îngeri,
heruvimii cei cu ochi mulţi şi serafimii cei cu câte şase aripi
din când în când sunt cuprins de remuşcări şi nu-mi vine să cred că totuşi
după toate câte-am făcut
vom avea parte de o aşa mare iubire

un amor tan grande

saqué de mi trastero todos los instrumentos y los CDs y los vinilos
y abrí cajones especiales en los que mis barrocas tías
habían embalado entre gramolas y pickups
a Zavaidok y a Jean Moscopol[1]
todas las voces, todos los sonidos, los afinados y desafinados
llenan mi vida de repente con hojas y flores de lavanda
coloco todo en la estantería del vestíbulo y con un diapasón inglés
trato de hallar el tono con el que reinventar a la muñeca rusa
la orquesta ensaya frente al bloque de hormigón donde habita hace veinte años
deleita a la élite que compra sus camisas en las tiendas steilmann y los pepinos en la verdulería de la esquina
yo me he convertido en un bicho solitario
los tarros de los que con voluptuosidad sorbí
y las botellas vacías de leche que cada mañana coloco en el alfeizar
revelan de sobra tal comportamiento
con estos compactos y estos vinilos
intento a toda costa convenceros
que el ruido mundanal es mi música interior
hubiera deseado conocer a mozart, bach o a john lennon
pero no hubo suerte
murieron todos
lejos de mi bloque de hormigón, al horizonte en alguna parte
Dios pesa el alma de nietzsche
en la balanza hay apilados cientos de ángeles
querubines de múltiples ojos y serafines de seis alas
de vez en cuando me asaltan los remordimientos y no acabo de creer que sin embargo
después de todo lo que hicimos
nos aguarda empero un amor tan grande

---

[1] Cantantes rumanos de música ligera de mediados del siglo XX.

călugărițe pe schiuri sau seducția gravitației

am văzut călugărițe
pe schiuri la piatra fântânele
un contrast izbitor între alb şi negru
aveau fețele îmbujorate şi mâinile umede şi fierbinți
precum concurentele aprige în fața unui mare şi dificil campionat
făceau slalom printre troiene
o demonstrație pe bune a libertății
niciodată nu am să uit abilitatea cu care au traversat curtea mănăstirii
şi cum au escaladat şi au coborât muntele
şi cum în urma lor chiliile s-au făcut foarte mici şi neînsemnate
închizându-se pe rând cu zgomot metalic precum coliviile
păreau dintr-odată păsări exotice
femei libere
logodnice mirese adolescente
mişcările lor aerobice
salturile lor în aer
aterizările lor grațioase şi tandre
schiul –
sportul acesta atât de laic în definitiv
(dar Papa?! dar Papa?! întreabă ovidiu)
mi-au readus în suflet toate legile fizicii
şi ca într-o ilustrată de crăciun cu îngeri şi norişori
am întrezărit
la capătul pârtiei
păcatul sub forma strălucitoare a gravitației.

am văzut călugărițe
pe schiuri la piatra fântânele
eram pe terasa de la atelierul de croitorie
si le analizam cu voluptate de pasăre răpitoare cum îşi spălau

monjas sobre esquís o la seducción de la gravedad

he visto monjas
sobre esquís en piatra fântânele
brutal contraste entre blanco y negro
caras enrojecidas, manos calientes y mojadas
cual concursantes implacables ante el difícil, gran campeonato
haciendo eslalon entre los rimeros
una demostración fetén de libertad
nunca olvidaré cuán hábiles cruzaron el patio del convento
y cómo escalaron y bajaron la montaña
y cómo detrás de ellas las celdas se volvieron ínfimas e
insignificantes
cerrándose cual jaulas con ruido de metal una por una
de pronto parecían pájaros exóticos
mujeres libres
novias adolescentes, prometidas
sus movimientos de aerobic
sus saltos en el aire
aterrizajes gráciles y tiernos
el esquí
tan laico el deporte en definitiva
(¡¿y el Papa?!, ¡¿y el Papa?! pregunta ovidio)
le han devuelto a mi espíritu la física y sus leyes
y como en una postal de navidad con ángeles y nubecitas
yo divisé
al final de la pista
el pecado en forma de reluciente gravedad.

he visto monjas
sobre esquís en piatra fântânele
sentado en la terraza del taller de sastre
las observaba con voluptuosidad de ave rapaz mientras lavaban

toate gesturile negre
în oglinzile albe ale zăpezii
ca un corb uriaş întrebarea mea le-a răpit dintr-un foc libertatea
cât îmi pare de rău acum că n-am fost mulţumit de răspuns
„schiem până la dornişoara la pensiune şi ne întoarcem"
deşi s-au făcut cercetări spun salvamontiştii
nici azi nu se ştie în ce direcţie au dispărut
monahiile de la mănăstirea piatra – fântânele

todos sus gestos negros
en los espejos blancos de la nieve
como inmenso cuervo mi pregunta les robó la libertad de un tajo
y cuán arrepentido estoy por no haberme satisfecho su respuesta
"esquiaremos hasta la pensión de dornişoara y de vuelta"
a pesar del rastreo, dicen los socorristas
nunca se supo dónde desaparecieron
las monjas del convento piatra – fântânele

ADRIAN POPESCU

Poet, narator, eseist.

Autor a peste 20 de volume de versuri, dintre care amintim: *Umbria*, 1971; *O milă sălbatică* 1983; *Curtea medicilor,* 1979; *Pisicile din Torcello,* 1997; *Umbria, antologie* (2000, 2007).

Proze de inspiratie religioasă: *Tânărul Francisc*, trei ediții (1992, 2000, 2008), *Cortegiul magilor* (1996).

Traduceri din Luigi Giussani, 1997, Renzo Lavatori, 2006, Giorgio Caproni, 2005, Attilio Bertolucci, 2007, Alessandro Baricco, 2003, 2004, E. Farrugia, 2006.

Premiul de poezie al Academiei Române, 1989, premii ale Uniunii Scriitorilor din România, 1979, 1997.

Tradus în germană, franceză, macedoneană, maghiară.

Poeta, narrador, ensayista.

Autor de más de 20 volúmenes de versos, entre los que recordamos: *Umbria* (Umbria) 1971; *O milă sălbatică* (Misericordia salvaje) 1983; *Curtea medicilor* (El patio de los médicos) 1979; *Pisicile din Torcello* (Las gatas de Torcello) 1997; *Umbria, antologie* (Umbria antología) (2000, 2007).

Prosa de inspiración religiosa: *Tânărul Francisc* (El joven Francisco) tres ediciones (1992, 2000, 2008), *Cortegiul magilor* (El cortejo de los magos) (1996).

Traducciones de Luigi Giussani, 1997, Renzo Lavatori, 2006, Giorgio Caproni, 2005, Attilio Bertolucci, 2007, Alessandro Baricco, 2003, 2004, E. Farrugia, 2006.

Premio de poesía de la Academia Rumana,1989; premio de la Unión de Escritores de Rumanía, 1979, 1997.

Traducido al alemán, francés, macedonio, húngaro.

Pisicile din Torcello

1

Pornit din zorii vârstei spre ostroave de tânăr călătorind
cu trenuri de noapte, străbătând Dolomiții
și ajungând fericit
în Veneto, unde obiceiurile și gusturile mai aspre
ale localnicilor
îmi amintesc Ardealul.
Îmbarcat pe feriboturi și în
cabinele vapoarelor
mă-ndrept spre amurgul unei vieți care se stinge
în aurul bizantin.
Om al lagunelor, ațipit pe bancheta vaporettoului care,
foarte devreme,
pleacă în prima cursă de la Fondamenta Nuova,
spre insule, vârsta mi-o caut
tot mai adânc, sub straturi de ciment și pietre înnegrite,
pe care țopăie
bâtlanul și egreta, cum treci pe lângă cimitirul marin
San Michele
cu gardul de cărămidă, acoperit de mătasea verde
a vremii, egreta, bâtlanul.

2

Pornit în căutarea pisicilor enigmatice cu puteri ascunse,
ca zeița Bastet,
cea adorată în Egipt și retezând cu o lamă de spadă,
sau de pumnal, capul
șarpelui Apophis, Întunecatul Dragon al Morții,
ce vine cu anii și boala,

Las gatas de Torcello

1

Desde el amanecer de mi edad partí hacia islotes y desde joven viajé
en trenes nocturnos, recorriendo Dolomitas
llegando feliz
a Véneto, donde costumbre y gustos ásperos
de los lugareños
me recuerdan a mi Ardeal.
A bordo de ferris y en
camarotes de barco
hacia el crepúsculo me dirijo, de una vida que se apaga
en el oro bizantino.
Hombre de las lagunas, dormitando en el banco del vaporetto que,
muy temprano,
sale en su primera travesía de Fondamenta Nuova,
hacia las islas, busco mi edad
siempre más hondo, bajo capas de cemento y piedras ennegrecidas,
sobre las cuales brincan
la garza y la garceta, según pasas de largo el cementerio marino
San Michele
con verja de ladrillo, cubierta en la seda verde
del tiempo, la garceta, la garza.

2

Partí en busca de las misteriosas gatas de ocultos poderes,
como la diosa Bastet,
tan adorada en Egipto y cortando a filo de su espada,
o cuchillo, la cabeza
de la serpiente Apophis, Dragón Oscuro de la Muerte,
que llega con los años y la enfermedad,

cu cancerul buzelor, dedate la viciul nicotinei
şi stopul inimii fără vreun
avertisment, ca o grevă a controlorilor de zbor:
„gata, de mâine nu mai zbori,
deci, nu mai trăieşti..." Pornit în expediţia lui Noe spre
Ararat,
ascuns printre puii de leu şi puii de pisică, împărţind
bucăţile mai bune cu ei,
navighez spre Torcello, într-o dimineaţă, înainte de a
muri de tot, cerând
o altă amânare, o vară încă, de petrecut pe străzile
din Murano, pe
podurile colorate, sau în preajma canalelor întortocheate
ca destinul meu.

3

Aici, aş vrea să opresc, să mi se oprească rotirea elicei
inimii ostenite;
unde Murano se uită spre San Marco şi cele două cupole,
Santa Maria della
Salute şi San Giorgio le priveşti din sud, aici,
unde Sfântul Francisc al
Deşertului, pământ nisipos, semn îţi face să cobori,
iar Burano-şi înclină
turnul clopotniţei, văr al celui pisan, în timp ce apare
deja faţada cu
portice de la Santa Maria şi Donato,
din ostrovul sticlarilor
dar, răgaz nu mai ai să intri în fucina degli angeli, atelierele
îngerilor care răsucesc fluidul fiebinte al faptelor noastre,
fuioare, toarse de degetele noastre, unite în treimea unimii,
sau lacome de fructele plăcerii,
şi nici să încerci

con el cáncer de labios, devotos al vicio de la nicotina
y el paro del corazón sin
advertencia, como una huelga de controladores aéreos:
"ya está, mañana ya no vuelas,
o sea, ya no vives..." Partí en la expedición de Noe hacia el
Ararat,
oculto entre cachorros de gato y de león y compartiendo
con ellos el mejor bocado,
navego hacia Torcello, una mañana y antes de
morir del todo, pidiendo
otro aplazamiento, un verano más para pasarlo en las calles
de Murano, en
puentes de colores o cerca de canales enredados
como mi sino.

3.

Aquí, quisiera detenerme, parar el giro de hélice
del corazón cansado;
donde Murano mira hacia San Marcos y las dos cúpulas,
Santa Maria della
Salute y San Giorgio que has de mirar desde la parte sur, aquí
donde el San Francisco del
Desierto, tierra arenosa, te hace una señal que bajes,
y Burano inclina
su torre campanario, prima de la de Pisa, mientras que ya asoma
la fachada porticada
de Santa Maria y Donato,
de la mejana de vidrieros
pero, no queda tiempo para entrar en Fucina degli angeli, talleres
de ángeles que retuercen el fluido hirviente de nuestras hazañas,
rocadas hiladas entre nuestros dedos, unidos en la trinidad de la
unidad, o ávidas del fruto del placer,
no pongas ni siquiera a prueba

clin-clinul cristalului, să-ți socotești plumbul greoi
din viață,
vreme nu ai nici să atingi candelabrele grele,
constelații de gheață,
ecouri pe urmele tale,
dansând prin încăperi.

4

Ajuns, în fine, în ora matură a vieții, debarci la Torcello,
fugind de urgie,
ca demult, de groază, cei din Altino, de barbari,
fugar și tu de răutatea vremii, eonului,
descoperind uimit canalul limpede, ca un râu de munte
de acasă, în formă de magnet,
un U.
Șerpuiești pe lângă livezi de măslini și lămâi,
aspirând mirosul de viță-de-vie, gata să dea rod,
cu ciorchini uriași,
ca în mozaicurile Ravennei, promițând beatitudinea
prin Sângele Mielului.
Ai ieșit de-a dreptul înaintea coloanelor micului templu
arhaic al Sfintei Fosca,
și de-aici la „tronul lui Atila", jilț de piatră mâncat
de vărsatul furtunii,
în care stă nepăsător Neantul și nici nu mai călărește,
nici nu mai bea vin roșu, nici nu mai
incendiază, nici nu mai ciopârțește pe nimeni, nici nu alungă
pisicile ce-se-nsoresc.

5

Pisici în mica piață ce dă spre Santa Maria Assunta,
Sfânta Marie cea Mare,

el clig-cling del cristal, por calcular el torpe plomo
de tu vida,
no hay tiempo ni para tocar las lámparas pesadas,
constelación de hielo,
ecos siguiéndote las huellas,
bailando en las estancias.

4.

Llegas, por fin, a maduras horas de la vida, y desembarcas en Torcello,
huyendo de calamidades,
como antaño, aterrados los de Altino, ante los bárbaros,
tú también un fugitivo de la maldad del tiempo, del eón,
descubres asombrado el canal, claro como un arroyo de montaña
desde tu tierra, con forma de imán,
la U.
Te contoneas por los huertos de olivo y limonero,
inspiras el olor a vid a punto de dar fruto,
con racimos enormes,
como en mosaicos de Rávena, que con la Sangre del Cordero
prometen beatitud.
Apareciste justo ante las columnas del pequeño templo
arcaico de Santa Fosca,
y desde aquí al "trono de Atila", sillón de piedra corroído
por el vómito de la tormenta,
en el que el Infinito está impasible y ya ni cabalga,
ni bebe vino tinto, ni
incendia, ni descuartiza a nadie, ni ahuyenta
a las gatas soleadas.

5.

Gatas en la pequeña plaza que da hacia Santa Maria Assunta,
para nosotros Santa Maria la Grande,

acum când scriu sunt zilele-i şi dulcea lor tristeţe,
vara de pe urmă, ce cu dulceaţa
sa mă sufocă,
pisici încolăcite pe praguri şi pe pervazuri,
pe „bancarelle", unde se
vând peştişori de cristal, amulete de os, şiraguri
de dinţi de înger,
pisici pe podurile ostrovului şi sub mesele barului
cu grădină de oleandri,
pisici sub straniul arbust numit „pitosforo", pisici pe
treptele tocite,
pisici pândind şerpii ce ies din craniile damnaţilor
în *Marea Judecată*
unde albastrul mantiei Dreptului Judecător are adâncimea
iubirii Sale nebune,
pisici zgâriind mâna străinei care le mângâie
curioasă şi melancolică
pisici fixând vizitatorii cu dispreţul unor prinţese
uzurpate din tihnă.

6

Pisici întâmpinându-te la intrarea în atriumul casei
unde bei puţină apă
şi guşti pesmeţii dulci, frământaţi sub smochin
ca în vremurile Vechiului Testament
o îmbii şi pe ea, dar din dar, pe ea care toarce,
te priveşte amuzată,
ia câteva firimituri,
cu limba ca o frunză de la Tropice, un jghiab roz-alb.
Pisici de Angora şi pisici africane, maronii sau galben
pufoase, de Etiopia
sau de Sicilia, pripăşite în Torcello, venind poate
cu primii colonişti în

mientras escribo son sus días, y su dulce pena,
verano ya pasado, cuya ternura me
ahoga,
gatas hechas ovillo en el umbral y el alfeizar,
sobre las "bancarellas" donde venden
collares de dientes de ángel, amuletos
de hueso y peces de cristal,
gatas sobre los puentes del islote y bajo las mesas del bar,
con un pensil de leandros,
gatas bajo el arbusto extraño llamado "pitosforo", gatas
en escalones desgastados,
gatas que acechan la salida de serpientes en cráneos de condenados
del *Juicio Final*
donde el azul del manto del Justo Juez tiene la hondura
de Su loco amor,
gatas que arañan la mano de la extraña que los acaricia
curiosa y melancólica
gatas que miran fijamente a los visitantes con el desprecio de princesas
de su calma usurpadas.

6.

Gatas que me reciben en el atrio de la casa
donde se toma un pelín de agua
y se prueban las dulces tortas amasadas bajo la higuera
como en los tiempos del Antiguo Testamento
la tientas, para compartir el don, ella que ronronea,
te mira divertida,
toma unas migajas,
con lengua de hoja tropical, un canalón rosa-blancuzco.
Gatas de Angora y africanas, gatas marrones o amarillas
mullidas, de Etiopía
o de Sicilia, asentadas en Torcello, tal vez llegadas
con los primeros pobladores

barcazurile lor călăfătuite în grabă, de frica năvălitorilor,
pisici dând
târcoale mereu ruinelor şi sacilor negri de plastic,
pe care vine, o dată
la trei zile, barca salubrităţii şi-i duce,
la incinerat,
pisici frecându-se, somnoroase şi alintate,
de picioarele japonezei care,
intră, prima, dansând, în piaţeta din faţa bisericii
şi încremeneşte...

7

Bate extatic din pleoape, e în afara Timpului,
la Assunta, şi grupul degeaba
o strigă, pleoapele-i par un fluture exotic tremurând
pe faţadă,
pisici cu granulele Lagunei în blana electrizată,
sare şi iod,
pisici din Torcello, înrudite cu cele pe care le răsfaţă
memoria în
amfiteatrul din Taormina, pe scări şi în Efes,
în porturi şi cabane.
Vârsta mea se apropie de cea a lui Ezra Pound,
ascuns după o perdea în Veneţia tuturor măştilor,
şi speriind
trecătorii, bătrân nebun vorbind neomeneşte în graiul felinelor.
Demoni Orientali,
spirite inferioare,
spuneţi-mi ce vedeţi, cu ochii voştri îngustaţi,
ca tăişul de stilet roman,
în abis? Schelete-mi păreţi la plimbare noaptea surprinse
de farurile maşinii
gonind gondole demente pe asfaltul aburit al nopţii valpurgice,

en sus barcazas aprisa calafateadas, por miedo al invasor,
gatas que rondan
las ruinas y las bolsas negras que una vez cada tres días
viene a llevarse la incineradora,
la barca basurero,
gatas que perezosas y mimosas van frotándose
entre las piernas de la japonesa que,
entra la primera, bailando en la plazoleta de la iglesia
y se queda inmóvil...

7.

Parpadea extática, está fuera del Tiempo,
en Assunta y el grupo en balde
la está llamando, sus párpados cual mariposa exótica aletean
en su fachada,
gatas con gránulos de la Laguna en su pelo electrizado
de yodo y sal,
gatas de Torcello, emparentadas con aquellas que la
memoria acaricia
del anfiteatro de Taormina, en los peldaños, y en Efes,
en puertos y cabañas.
Mi edad se acerca a la de Ezra Pound,
oculto entre visillos en la Venecia de antifaces
y asustando
a transeúntes, un viejo loco hablando inhumano en lenguajes de felinos.
Demonios Orientales,
espíritus inferiores,
decidme qué veis, con vuestros estrechos ojos,
como el filo de un estilete de romano,
¿en el abismo? Con apariencia de esqueletos de paseo, sorprendidos
en la noche por los faros del coche
ahuyentando góndolas dementes sobre el asfalto en vaho de la noche
de Valpurgis,

iasme ce dau cazne şi spaime călătorului,
gonind, numai ochi
fără trup, spectre, trăind într-un timp fără timp,
voi sunteţi chiar
carnea ce abur devine, lent, ireversibil,
totul se năruie şi deodată dispare,
ori renaşte
în Haosul fecund?
Voi, picotind pe malul fertil al Nilului,
ca-ntr-o anticameră a morţii,
Voi, enigmatice zeităţi ambigui, care nu
mă puteţi ajuta deloc,
eu cele şapte vieţi ale voastre niciodată nu le-am jinduit:
una mi-e prea de-ajuns,
eu nu v-am iubit niciodată peste măsură,
şi nici în ultimul ceas nu vă pot
iubi peste măsură.
Unde aţi îngropat cheia de la ultima cameră a vârstei
şi ce clinchete-s acolo?
Din zorii vârstei am pornit, într-un vapor de sticlă,
spre mările de Foc.

8
Cerul se cutremură de fulgere de la Răsărit spre Apus,
cad păsări înspăimântate sau îşi iau zborul din arbori,
mulţimea în pieţele oraşului sau pe terasele blocurilor
se adună înfricoşată: sfârşitul nu e prea departe,
numai Fecioara
opreşte mânia mâinii Fiului,
sunt ca sticla înfierbântată
de Sticlar,
răsucită cu pricepere ca să-i dea o formă nepieritoare şi unică:
un om călătorind înspre Foc, mereu, din copilărie
până la adâncă bătrâneţe,

espíritus que espantan y torturan viajeros
ahuyentáis con sólo una mirada
espectros sin un cuerpo, viviendo en un tiempo falto de tiempo
¿sois en verdad
la carne que se vuelve vaho, lenta, irreversiblemente,
y se desploma todo y de pronto desvanece,
o vuelve a renacer
en el fecundo Caos?
Vosotras en el Nilo dormitando en su ribera fértil,
la antesala de la muerte,
Vosotras, enigmáticas ambiguas deidades que
no me podéis socorrer en absoluto,
yo nunca ansié las siete vidas vuestras:
una me sobra,
nunca os amé con desmesura,
y en la hora final tampoco puedo amaros desmesuradamente.
¿Dónde enterrasteis la llave del último aposento de la edad
y qué son esos tintineos?
Desde el amanecer de mi edad partí, en un navío de cristal,
hacia el mar del Fuego.

8.

El cielo se estremece de relámpagos de este a oeste,
pájaros aterrados caen o levantan vuelo desde la arboleda,
la muchedumbre en las plazas o en las azoteas
se junta aterrorizada: el fin no está lejos
sólo la Virgen
detiene la ira de la mano del Hijo,
soy como el vidrio candente
del Vidriero,
retorcido con maestría para darle forma inmortal e irrepetible:
un hombre viajando a través del Fuego, siempre, desde la infancia
hasta la honda ancianidad,

crezând că găseşte în ochii pisicilor din ostroave cifrul
ascuns. Dar cifrul e chiar scânteia eternă a sufletului,

Eu: carne, lichid, sare şi fosforescenţă marină,
om – adică Flacără.

creyendo que en los ojos de las gatas de mejanas encontrará la combinación
secreta. Pero la combinación secreta es la mismísima eterna chispa en el alma,

Yo: carne, líquido, sal y fosforescencia marina,
hombre – es decir Llama.

AUREL RĂU

Dintre volumele originale de poezie publicate: *Focurile sacre*, 1956; *Jocul de-a stelele*, 1963; *Pe înaltele reliefuri*, 1967; *Turn cu ceas*, 1971; *Zeii asediați*, 1972; *Micropoeme și alte poezii*, 1975; *Cuvinte deasupra vămii, versuri scrise în alte țări*, 1977; *Omul de zăpadă, versuri pentru copii*, 1978; *Mișcarea de revoluție*, 1985; *Zodiac*, 1991; *Septentrion*, 1993; *Seară cu versuri în lectura autorilor*, 1997; *Piatra scrisă*, 2002; *Lucruri și stele*, 2003.

A tradus, în formă de volum, din: Antonio Machado, Gheorghios Seferis, Constantin Kavafis, Saint-John Perse, Alexandr Blok, o antologie „Poeți francezi" (șase secole de poezie, de la Charles d'Orléans la Yves Bonnefoy, 1987), un volum de proză și versuri de Matsuo Bashô; „Cu Victor Hugo prin trei veacuri" (un comentariu critic, însoțit de 22 de transpuneri în românește, de poeme, ale marelui romantic francez).

Entre los volúmenes originales de poesía ha publicado: *Focurile sacre* (Los fuegos sagrados) 1956; *Jocul de-a stelele* (Jugando a las estrellas) 1963; *Pe înaltele reliefuri* (En los altos relieves) 1967; *Turn cu ceas* (Torre del reloj) 1971; *Zeii asediați* (Dioses sitiados) 1972; *Micropoeme și alte poezii* (Micropoemas y otras poesías) 1975; *Cuvinte deasupra vămii, versuri scrise în alte țări*, (Palabras por encima de aduanas, versos escritos en otros países) 1977; *Omul de zăpadă, versuri pentru copii*, (El muñeco de nieve, versos para niños) 1978; *Mișcarea de revoluție* (Movimiento de revolución) 1985; *Zodiac* (Zodíaco) 1991; *Septentrion* (Septentrión) 1993; *Seară cu versuri în lectura autorilor* (Noche de versos leídos por sus autores) 1997; *Piatra scrisă* (Piedra escrita) 2002; *Lucruri și stele* (Cosas y estrellas) 2003.

Ha traducido, en forma de volumen, de: Antonio Machado, Gheorghios Seferis, Constantin Kavafis, Saint-John Perse, Alexandr Blok, una antología „Poetas franceses" (seis siglos de poesía, desde Charles d'Orléans a Yves Bonnefoy, 1987), un volumen de prosa y verso de Matsuo Bashô; "Con Victor Hugo atravesando tres siglos" (un comentario crítico, acompañado de 22 de transposiciones al rumano de poemas del gran poeta romántico francés).

Zi de noiembrie

Ziua mea, o zi de noiembrie.
Soarele vine printr-o pulbere difuză
apoi străluceşte cu un fast dureros
în cea mai grea cumpănă din an
când culorile
din melci îşi scot ocrurile grozave.
Prin margini sunt mari bufniri de iarnă
şi-amiezi care fug spre sud.
Încât pe o orgă cu sonuri stranii
se visează-n nopţi cântul.
Tinereţea e pusă-n gardă
că vast şi mirare vin după joc
şi mereu va fi joc prin lume.
De aici faţa gravă
a frazei, când droaia de iambi răzleţi
ar putea duce-n iureş pe munţii zeilor
cereşti nunţi de muguri.

Ziua mea, o zi de noiembrie,
fiară ce-mi doarme-n sânge.
Floare de crizantemă,
monetă
zimţată de dinţii larilor.
Să-i caut o zare ceva mai blândă,
mai posibilă, mai destinsă.
Iată suflu o cometă din cuvinte
în norii cenuşă verde.
Am crengile mâini lunecând pe cer,
duc vuietul val de val.
Ştiu straturi de cremene care scapără.
E-atâta mişcare-n cuiburi...

Un día de noviembre

Mi día, un día de noviembre,
el sol llega en forma de polvo difuso
luego brilla con doloroso fasto
en el más duro trance del año
cuando los colores
de los caracoles sacan sus tremendos ocres.
Hay grandes estallidos invernales
y mediodías que huyen hacia el sur.
De modo que en un órgano de son extraño
se sueñan de noche los cantos.
A la juventud se le pone sobre aviso
que asombro y vastedad hay tras el juego
y juego por el mundo siempre habrá.
De ahí la vertiente grave
de esta frase, cuando el montón de yambos solitarios
podrían llevar vertiginosos al monte de los dioses
celestiales bodas de brotes.

Mi día, un día de noviembre,
bestia que duerme en mi sangre.
La flor del crisantemo
moneda
dentellada por los lares.
Buscarle un horizonte algo más manso,
más posible, más distendido.
Mira, exhalo un cometa de palabras
hacia las nubes ceniza verde.
Mis ramas manos deslizándose en el cielo,
llevo el rugido de ola en ola.
Conozco estratos de pedernal echando yescas.
Hay tanto movimiento en los nidos…

Şoapta

Ai înţeles greşit, vroiam să nu înţeleagă ceilaţi
– vocile groase,
grotescul râs;
abia-mi ţineam răsuflarea,
sub mască.

Sosind în sfârşit în grabă la locul ştiut
din Catul
din Ovidiu
din Petrarca,
am fost atât de surprins să constat că n-ai venit.

Susurro

Me entendiste mal, quería no ser entendido por el resto
– las voces graves,
risas grotescas;
apenas aguantaba el aliento,
bajo la máscara.

Llegando apresurado al lugar de siempre
de Catulo
de Ovidio
de Petrarca,
me sorprendí al descubrir que no estabas.

Pe un motiv de Mestrovici

Îmi amintesc de o femeie prin înserare – părea
că umerii ei plâng, cum stătea lângă mare
cu brațele fără gând, abandonate – cânta
trupul scris, poate simțurilor mele, poate apei
ce înflorea într-un Ave necunoscut.
Credeam confuz, fericit, că se ivise din verdele
și din albastru-n sclipiri, dinspre Umbria.
Simțeam că brusc, dintr-o clipă-n alta, va pleca
și iată nu mai e nici un chip s-o reinvent printre pardoșii
care sunt galbeni sau orbi sau indiferenți.
Sunt convins că era iubire acel început de zbor
ce ne făcea să vorbim ca zeii, prin neoprit, prin semne
luminoase, cum soarele scăpăta.
Voi fi mereu într-o piatră, pe jumătate numai cioplită,
cu mâna-n iarba foarte rară, ușor mișcată,
de țărm sărac și al nimănui.

Sobre un tema de Mestrovici

Recuerdo a una mujer en el atardecer – sus hombros
parecía que lloraban , sentada junto al mar
sus brazos sin pensamiento, abandonados, – cantaba
su cuerpo consagrado, tal vez a mis sentidos, tal vez al agua
que florecía en un desconocido "Ave".
Confuso y feliz creía que había emergido de lo verde
y de lo azul en los centellos desde Umbria
sentía que de pronto, en un instante partiría
ya ves, no hay manera de reinventarla entre tarimas
que son gualdas o ciegas o indiferentes.
Tengo el convencimiento de que era amor ese incipiente vuelo
que nos hacía hablar como los dioses, por lo incensurable, por señales
luminosas, mientras el sol centelleaba.
Estaré siempre en una piedra, sólo a medias esculpida,
la mano en la hierba escasa, movida suavemente,
de orilla pobre y de nadie.

Fripta

Veacul, cetatea, strămoşii, urmaşii, statul
joacă cu mine fripta.

Întind palmele, ca un bătrân venit din ninsoare,
deasupra plitei,
ca un orb spre un punct de sprijin,
şi sunt plesnit.
Cu precizie.

Poc, face veacul.
Poc, mă cârpesc cetatea, strămoşii, fraţii,
urmaşii.
Poc, poc.

Ei! dac-ai mei... Ei! se-ntâmplă,
mai pot surveni schimbări,
ei, asta-i situaţia! ochii
în patru,
ei, şi tu!
Şi îmi întind palmele iar.
Le întind, ca un bătrân venit din ninsoare,
deasupra plitei,
ca un orb spre un punct de sprijin,
le-agit, le trag,
de-acum fript.

Poc, face veacul.
Poc, mă cârpesc cetatea, strămoşii, statul,
urmaşii, fraţii.

De-o viaţă.

El calientamanos

El evo, la ciudadela, los antepasados, los herederos, el estado
juegan conmigo al calientamanos.

Tiendo las palmas, como un viejo que llegó con la nevada,
sobre el hornillo,
como un ciego buscando un punto de apoyo,
y me atizan.
Con precisión.

Plaf, se oye el evo.
Plaf, me abofetean la ciudadela, los antepasados, los hermanos,
los herederos,
Plaf, plaf.

¡Anda! Si los míos... ¡En fin! Suele pasar,
Aún puede surgir algún que otro cambio,
ya está, ¡es lo que hay! Ojo
al dato,
¡anda ya!
Y me tienden las manos otra vez.
Las tiendo yo como un viejo que llegó con la nevada,
sobre el hornillo,
como un ciego buscando un punto de apoyo,
las muevo, las retiro,
habiendo sido calentado una vez.

Plaf, se oye el evo.
Plaf, me abofetean la ciudadela, los antepasados, el estado,
los herederos, los hermanos.

De toda una vida.

Jocuri de apă

1

Vreme rea pe pământ şi subt pământ,
Vreme bună la mine-n gând.

2

Ursul avea o mină tristă
când de prin uşile prăvăliilor nu cădea
pe tava-ntinsă nici o para.
Paşii ţineau totuşi ritmul

3

Vestida, desnuda...
Dacă vrei să ai, nu da;
Dacă vrei să ai, dă – gângurea
Maja, gunoi şi stea.

4

fulgi noi, fluşturatici
printre migrene
în noiembrie
când ieşim
din clădiri unde-am dat răspuns

5

Cu faţa turtită stă fostul gâde
priveşte păsările lui Klee.
E ora ogivelor, plecaţi
hirsuţi vânători de monştri!

Juegos de agua

1

Malos tiempos en la tierra y bajo tierra,
Buenos tiempos en mis pensamientos.

2

El oso veía con semblante triste
al ver que de las tiendas ni una monedita
le caía en la bandeja.
Sus pasos mantenían sin embargo el ritmo

3

Vestida, desnuda...
Si quieres tener, no repartas;
Si quieres tener, reparte – musitaba
Maja, mugre y estrella.

4

nuevos copos, antojadizos
entre migrañas
en noviembre
cuando salimos
de edificios donde dimos respuestas

5

El antiguo verdugo mira con cara aplastada
los pájaros de Klee.
¡Es hora de ojivas, alejaos
hirsutos cazadores de esperpentos!

6

Şi, totuşi, ca dracii
ca un rastel de căţei orbi şi surzi
Între tâţele lumii noi

7

Celui ce are i s-o mai da
(Dacă nu i se ia cumva).

8

Unde-i, să zicem,
mijirea,
de coarne de melc
a sânilor?
Fiindcă-n rest
munţii,
râul,
alunii
împung în lună ca nebunii.

9

De sus
păreau toate ca la-nceput,
unde suport le sânt
doar cuvintele...

6

Y sin embargo, como diablos
como un rastel de perros ciegos y sordos
entre las tetas del nuevo mundo

7

Y al que tiene aún se le dará
(A menos que le quiten)

8

¿Por dónde cae, digamos,
el despuntar,
de los cuernos de caracol
de los senos?
Por lo demás
los montes,
el río,
los avellanos,
dan como locos cornadas en la luna.

9

Desde arriba
todo parece como al principio,
donde soporte son para nosotros
únicamente las palabras...

Scriind cu pixul

pe ultimul milimetru de pastă
se face această-nsemnare

ca
să

nu se stingă nici o fereastră
din cât ard prin înserare

ca
să

rămână dovadă că epoca
hidrocarburilor a fost

că
a-

tât cât a ţinut numai de noi
n-am cedat

Escribiendo a bolígrafo

con el último milímetro de tinta
se anota lo siguiente

para
que

no se apague ninguna ventana
de las que arden al atardecer

para
que

haya testimonio de que hubo una era
de los hidrocarburos

que

en lo que nos atañía
nunca cedimos

Scris cu pana

Găsesc o pană de pasăre
în grădină
pe jos
printre foi
În superbe degradeuri
de
gri
O iau în mână
amiroase a cer
Fug în casă
o înmoi în cerneală
Şi ca de o mie de ani
scrie

Escrito a pluma

Encuentro una pluma de ave
en el suelo
del jardín
entre las hojas
de espléndidas gamas
de
grises
La recojo
huele a cielo
Corro dentro de casa
la mojo en tinta
Y como viene haciendo unos mil años
escribe

Leagănul

Există un leagăn, s-a păstrat
într-un pod de casă, departe.
Dacă ar fi al lui Hanibal,
al lui Tutmes III,
al lui Vasile-cel-Mare, s-ar putea vinde
la orice licitație, bine.

Are tălpile arcuite ca niște lacrimi,
ca niște inimi de turtă dulce.

Dar el n-a fost decât al unui
pumn de cuvinte
în stare totuși să meargă
pe o bilă de foc printre focuri și să nu cadă
agitând două steaguri albe.

Are tălpile arcuite ca două sferturi
de lună pe-un țărm de mare.

Există un leagăn, îl văd printre ani
cu ochi de cărți etnografice.
Dacă ar fi al lui Hasdrubal,
a lui Mehmet II,
al lui Ioan-Fără-Țară, s-ar putea vinde
la orice licitație, bine.

Dar din lemnu-i și-au luat zborul atât: etnii
de etnii,
pe apele minții.
De te-ai putea culca iar
și să dormi în el,
pentru un alt, de crug, avatar,

La cuna

Hay una cuna, que pervive
lejos, en un desván.
Si hubiera sido de Aníbal,
o de Tutmosis III,
o de Basilio el Magno, podría ser vendida
en cualquier subasta, a buen precio.

Tiene el patín arqueado como unas lágrimas,
o como corazones de torta de jengibre.

Pero no fue sino la cuna de un
puñado de palabras,
capaz empero de andar
sobre una bola de fuego entre fuegos, sin caer
ondeando dos banderas blancas.

Tiene el patín arqueado como dos cuartos
de luna sobre una orilla.

Hay una cuna, la veo a través del tiempo
con ojos de libro de etnografía.
Si hubiera sido de Asdrúbal,
o de Mehmet Segundo,
o de Juan sin Tierra, podría ser vendida
en cualquier subasta, a buen precio.

Pero de su madera echaron a volar: etnias
de etnias, nada más
sobre los ríos de la mente.
Si otra vez pudieras acostarte,
dormir en ella,
para un avatar en otra órbita,

l-ai fura, de acolo, în zori, într-o noapte.
Ai zbura cu el printre nori
ca Arjuna în carul său pe Câmpia Legii.

Nu-i de dat acel leagăn.
Şi nimic mai de preţ nu-l întrece când se clatină
pe tălpi
din zare în zare.
Îi trimit pânze de paianjen,
priviri
înstelate din stropi de rouă –
şi da: parcă-şi aminteşte...

Are tălpile pentru pus pe ele Pământul
când abia se mai ţine de somn.

la robarías una noche, al alba.
Con ella volarías entre nubes
como Áryuna en su carro cruzando el Campo de la Ley.

No se regala esa cuna.
Y no hay nada más valioso que su mecer
sobre el patín
de un horizonte a otro.
Le mando telarañas,
miradas
estrelladas con gotas de rocío –
y sí: parece recordar…

Tiene el patín para plantar la Tierra encima
cuando se cae de sueño.

CUPRINS

Prefață de Olimpia Pop / 4

GABRIEL CHIFU / 9
noaptea dimineața cimitir de zei / 12
a intrat și el în celula mea / 14
în somn (o viziune) / 16
orașul meu / 18
cum ștergi cu guma bastonașele / 20
altă încercare de a rezuma viața mea / 22
În splendoarea ta / 24

ȘTEFAN DAMIAN / 27
España / 30
Observație / 32
O cardinală / 34
Cum să onorezi o prietenă / 36
Vameșii / 38
Telefonul / 40
Prințul cu ochii albaștri / 42
Plângerea unei mame pentru Fiul pierdut... / 44

VASILE GEORGE DÂNCU / 47
Drumul care trece prin Runc... / 50
Bocet / 50
Viața și moartea cavalerului trac / 52
O rugăciune de-a lui Napoleon Bonaparte / 52
O rugăciune de-a lui Hegel / 54
Puloverul făcut din metafore / 54
Ivan, soarele și americanii / 56
Întâlnirea cu Istoria / 56
Așteptări... / 58
Biografie / 58

INDICE

Prefacio de Olimpia Pop / 5

GABRIEL CHIFU / 9
la noche al alba cementerio de dioses / 13
él se metió en mi célula también / 15
en sueños (una visión) / 17
mi ciudad / 19
tal como borras con goma los palotes / 21
otro intento de resumir mi vida / 23
En tu esplendor / 25

ŞTEFAN DAMIAN / 27
España / 31
Observación / 33
El eje principal / 35
Cómo honrar a una amiga / 37
Los aduaneros / 39
El teléfono / 41
El príncipe de ojos azules / 43
El llanto de una madre por su Hijo perdido... / 45

VASILE GEORGE DÂNCU / 47
El camino que pasa por Runc... / 51
Plañido / 51
La vida y la muerte del caballero tracio / 53
Una plegaria de Napoleón Bonaparte / 53
Una plegaria de Hegel / 55
El jersey tejido con metáforas / 55
Iván, el sol y los americanos / 57
Encuentro con la Historia / 57
Expectativas... / 59
Biografía / 59

DINU FLĂMÂND / 61
Viață de probă / 64
Paraziții suferinței / 66
Dacă și eternitatea... / 68
Poemul circular / 70
Vin vărsat / 72
Rugină / 74
Tango în gând / 76
Ploaia în amintirea norului / 80
Zidul galben / 82
Țărm în cer / 84
Lumina din pietre / 86
Mesagerul / 88
Capra virtuală / 90

MIRCEA MĂLUȚ / 93
prefață / 96
nepregătiți pentru acest echinox / 98
între două verticale de întuneric / 100
o durere cu degetele-nfipte în ziua de mâine / 102
cu un șanț și un val de pământ în brațe suntem gata / 104
viitorul ca un incest al destinului / 106
și scribii dorm în imperiu la căpătâiul religiilor / 108

IOAN PINTEA / 111
melci aborigeni / 114
melancolie / 116
clipa / 120
frunze / 122
cântec de Înviere / 124
o așa mare iubire / 128
călugărițe pe schiuri sau seducția gravitației / 130

DINU FLĂMÂND / 61
La vida ensayo / 65
Los parásitos del sufrimiento / 67
Si hasta la eternidad... / 69
El poema circular / 71
Vino derramado / 73
Orín / 75
Tango en mente / 77
La lluvia en la memoria de la nube / 81
El muro amarillo / 83
Orilla en el cielo / 85
La luz de las piedras / 87
El mensajero / 89
La cabra virtual / 91

MIRCEA MĂLUȚ / 93
prefacio / 97
desprevenidos ante este equinoccio / 99
entre dos verticales de oscuridad / 101
un dolor con los dedos clavados en el mañana / 103
con una zanja y en los brazos un alud de tierra, estamos listos / 105
el futuro como incesto del destino / 107
y los escribas duermen en la cabecera de las religiones en el imperio / 109

IOAN PINTEA / 111
caracoles aborígenes / 115
melancolía / 117
el instante / 121
hojas / 123
cántico de Resurrección / 125
un amor tan grande / 129
monjas sobre esquís o la seducción de la gravedad / 131

ADRIAN POPESCU / 135
Pisicile din Torcello / 138

AUREL RĂU / 153
Zi de noiembrie / 156
Şoapta / 158
Pe un motiv de Mestrovici / 160
Fripta / 162
Jocuri de apă / 164
Scriind cu pixul / 168
Scris cu pana / 170
Leagănul / 172

ADRIAN POPESCU / 135
Las gatas de Torcello / 139

AUREL RĂU / 153
Un día de noviembre / 157
Susurro / 159
Sobre un tema de Mestrovici / 161
El calientamanos / 163
Juegos de agua / 165
Escribiendo a bolígrafo / 169
Escrito a pluma / 171
La cuna / 173

GABRIEL CHIFU
ŞTEFAN DAMIAN
VASILE GEORGE DÂNCU
DINU FLĂMÂND
MIRCEA MĂLUȚ
IOAN PINTEA
ADRIAN POPESCU
AUREL RĂU

ISBN 978-973-757-296-7